Annus XXI - Vol. XXI 5 Aprilis 1929 Num. 4

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Epistola Apostolica, p. 129 - Constitutiones Apostolicae, p. 138 - Litterae Apostolicae, p. 147.

Acta SS. Congregationum: *S. C. Consistorialis:* Provisio Ecclesiarum, p. 151 - *S. Congregatio pro Ecclesia Orientali:* Decretum de Ordinariatibus graeco-ruthenis in Foederatis Civit. Amer. Septentr., p. 152 - *S. Congregatio de Religiosis:* Approbationes, p. 160 - *S. Congregatio de Propaganda Fide:* I. Provisio Ecclesiarum, p. 162. II. Nominationes, p. 162. III. Designationes, p. 163 - *S. Congregatio Rituum:* I. Florentina. Decretum super miraculis in causa Ven. Teresiae Margaritae Redi, O. C. D., p. 163. II. Taurinen. Decretum super miraculis in causa Ven. Ioannis Bosco, p. 165.

Acta Tribunalium: *S. Poenitentiaria Apostolica:* Dubium de privilegio sacerdotum Sacrum litantium per annum Iubilaei, p. 168 - *S. Romana Rota:* Citatio edictalis. Montis Casini (Fischer-Winspeare), p. 169.

Acta Officiorum: *Pontificia Commissio ad Codicis canones authentice interpretandos;* Responsa ad proposita dubia, p. 170 - *Pontificia Commissio pro Russia:* Notandum, p. 171.

Diarium Romanae Curiae: Udienza all'Eccmo Corpo Diplomatico - S. Congregazione dei Riti: Congregazione Preparatoria - Comunicato - Segreteria di Stato: Nomine - Necrologio, pp. 172-176.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · XXIX

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.
Administratio: Libreria Vaticana — Roma.

Pretium annuae subnotationis
Pro Italia, Lib. 20 — Extra Italiam, *L. it.* 35 —
Pretium unius fasciculi, Lib. 3 —

«*Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur*» (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XXI, n. 4 - 5 Aprilis 1929)

ACTA PII PP. XI

EPISTOLA APOSTOLICA

PAG.

Caritatem decet. - Ad Archiepiscopos et Episcopos Reipublicae Cechoslovacae: de millenaria celebritate Sancti Wenceslai Ducis, Martyris. - *4 Martii 1929* 129

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I. *Supremi apostolatus.* - Erectionis dioecesis Antofagastensis. - *3 Februarii 1928* 138
II. *Dominici gregis.* - Erectionis praefecturae apostolicae Fluminis Magdalenae. - *2 Aprilis 1928* 141
III. *Universi dominici.* - Erectionis dioecesis Spediensis. - *29 Ianuarii 1929* 144

LITTERAE APOSTOLICAE

I. *Cathedrale templum.* - Titulo et honoribus Basilicae minoris augetur cathedralis ecclesia Larinensis. - *13 Iulii 1928* . . 147
II. *Apostolatus officium.* - Ex dismembratione dioecesis Vizagapatamensis erigitur missio independens de Cuttack. - *18 Iulii 1928* 148
III. *Romani Pontifices.* - Ad territoria Palaestinae, Transjordaniae et insulae Cypri extenditur iurisdictio Delegati Apostolici Aegypti. - *11 Martii 1929* 149

ACTA SS. CONGREGATIONUM

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

Provisio Ecclesiarum 151

S. CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI

Decretum de spirituali administratione Ordinariatuum Graeco-Ruthenorum in Foederatis Civitatibus Americae Septentrionalis. - *1 Martii 1929* 152

S. CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

Approbationes 160

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I. Provisio Ecclesiarum 162
II. Nominationes 162
III. Designationes 163

S. CONGREGATIO RITUUM

PAG.

I. *Florentina.* - Decretum super miraculis in causa Beatificationis et Canonizationis Ven. Servae Dei Teresiae Margaritae Redi a Sacro Corde Iesu, monialis professae Ordinis Carmelitarum Excalceatorum in Monasterio Florentino. - *3 Martii 1929* 163
II. *Taurinen.* - Decretum super miraculis in causa Beatificationis et Canonizationis Ven. Servi Dei Ioannis Bosco, Sacerdotis, Fundatoris Piae Societatis Salesianae et Instituti Filiarum B. Mariae Virg. Auxiliatricis. - *19 Martii 1929* 165

ACTA TRIBUNALIUM

S. POENITENTIARIA APOSTOLICA

Dubium de privilegio sacerdotibus concesso in constitutione Apostolica «Auspicantibus Nobis». - *8 Martii 1929* 168

S. ROMANA ROTA

Citatio edictalis: *Nullius seu Montis Casini.* - Nullitatis matrimonii (Fischer-Winspeare). - *9 Martii 1929* 169

ACTA OFFICIORUM

PONTIFICIA COMMISSIO AD CODICIS CANONES AUTHENTICE INTERPRETANDOS

Responsa ad proposita dubia. - *12 Martii 1929* 170

PONTIFICIA COMMISSIO PRO RUSSIA

Notandum 171

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Udienza all'Eccmo Corpo Diplomatico . . 172
II. S. Congregazione dei Riti: *Congregazione Preparatoria* 175
III. Comunicato 175
IV. Segreteria di Stato: *Nomine.* 175
V. Necrologio 176

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
ANNUARIO PONTIFICIO per l'anno 1929. Volume in-12°, di pp. 986, adorno di un artistico ritratto di Sua Santità Pio XI. - Legato in tela rossa, con titolo in oro e stemma sul piano . . .	25 —	28 —	35 —

Venit Romae apud Administrationem Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis" (*Libreria Vaticana - Vaticano - Roma*).

Annus XXI - Vol. XXI 5 Aprilis 1929 Num. 4

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

EPISTOLA APOSTOLICA

AD ARCHIEPISCOPOS ET EPISCOPOS REIPUBLICAE CECHOSLOVACAE: DE MILLENARIA CELEBRITATE SANCTI WENCESLAI DUCIS, MARTYRIS.

PIUS PP. XI

VENERABILES FRATRES

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Caritatem decet sollicitudinemque communis Patris, uti patet, laeta vel tristia filiorum participare, iuxta illud Apostoli « gaudere cum gaudentibus, flere cum flentibus ». Iamvero, etsi Nos, vehementer de salute populi vestri solliciti, numquam destitimus in secundis adversisque rebus vobis adesse, peculiaris tamen atque praeclara nunc incidit causa cur vobiscum Deo grates agamus, ac vobis populoque vestro universo vehementius gratulemur. Siquidem sollemnem eius diei memoriam vos celebraturi estis, quo abhinc annos M Sanctus Wenceslaus, clarissimus ille Bohemiae Dux idemque Patronus vester praesentissimus, fraterno scelere martyr occubuit Veteris Boleslaviae, in urbe scilicet olim magni nominis, nunc autem mirifico Virginis Matris cultu et Wenceslai martyrio multo clariore. Horum sollemnium Nobis placet laetitiam splendoremque hisce Litteris augere; imprimisque, optimum illud dilaudare consilium, quo vos memoriam tam sollemniter agitis illius viri qui tantum fuit

cum gentis vestrae tum ipsius rei catholicae firmamentum ac decus.

Wenceslaus, cum a parentibus aviae Ludmillae, feminae quidem piissimae, traditus esset ut rite educaretur probeque instrueretur fidei sanctae praeceptis, ab ipsa pueritia christianae virtutis laude elucere coepit. Budecium deinde, prope Pragam, ubi « *in honorem Principis Apostolorum B. Petri consecrata inerat ecclesia* » [1] missus est, ut latinis quoque litteris erudiretur. Patre vita functo, paulo post, quamvis adulescentiae annos vix excessisset, dux Bohemiae electus, ab ipso principatus initio declaravit sese « *soli Deo sincero animo servire cupere* ». [2] Forti animo publicarum rerum disciplinam restituit, discordiis finem imposuit, iustitiam restauravit. Bono patriae totus deditus, eam ab hoste defendit eiusque unitati ac prosperitati consuluit; sed Princeps ut erat mitissimus et semper « *de nanciscenda pace sollicitus* » [3] haec omnia « *potius sine magna aliorum clade, sine multo insontium sanguine* », [4] pacificis viis rationibusque assequi contendit. Itaque populum « pietate magis quam imperio regebat ». [5] Publice sese principem, privatim fere monachum exhibens, sub pretiosis vestibus cilicium ferebat, et « summo studio virginitatem per omnem vitam servavit illibatam ». [6] Quid autem de ipsius religione dicamus erga Sacramentum augustum, si ei adhuc puerulo « *nihil gratius quam sacris interesse mysteriis et sacrificantibus ministrare* » [7] fuit; si idem princeps « *panem et vinum ad sacrificia Missarum proprio labore et manibus excolebat?* » [8]

Huc accedit quod maxima sane laude ab omnibus celebrantur beneficentia eius ac liberalitas. « *Erat namque circa indigentes*

[1] Christannus de Scala, *Vita S. Wenceslai*, c. 1, n. 1.
[2] Ibidem, c. 1, n. 8.
[3] Ibidem, c. 1, n. 9.
[4] Ioannes Olomucensis, *Passio, translatio et miracula S. Wenceslai*, l. 5
[5] *Brev. Rom.*
[6] Ibidem.
[7] S. Balbinus, *Epitome hist. rerum Bohem.*, l. 1, c. 4.
[8] Carolus IV, *S. Wenceslai vita*, n. 3.

valde compatiens, solatium miserorum, gaudium pauperum, pater orphanorum, defensor viduarum, liberator captivorum et omnium maerentium pius consolator ». [1] Quas eximias virtutes omnes ex uno eodemque fonte fluxisse, ex invicta scilicet actuosaque fide, quis pro manifesto non habebit? Catholicam hanc fidem is non modo constanter tenuit atque publice fortiterque professus est, sed etiam strenue defendit sollerterque propagavit. Quare, vix imperii gubernacula adeptus, omnes curas et cogitationes in id contulit ut religionis damna repararet; exsulibus revocatis clericis, relictas ecclesias sacris ritibus reddidit, exustas refecit, novas aedificavit, quas inter aedem in castro Pragensi, S. Martyri Vito dicatam, in sedem postea cathedralem et metropolitanam evectam, quae hoc ipso iubilaei anno refecta rursus cultui sollemni ritu aperietur. Ad christianos mores quod attinet, magnae ei curae erat ut ubique iidem florerent; homines autem « *a doctrina seu tramite recto deviare cupientes* », [2] quamvis dux alioquin clementissimus, severe corripiebat. Sed inde iam malorum invidia et odium contra eum exoriebantur; quibus ipse frater eius Boleslaus aurem praebens, germanum suum, per occasionem annui festi SS. Cosmae et Damiani, Veteris-Boleslaviae, ubi quidem eorum titulo Deo dicata erat ecclesia, convivio exceptum ac deinde ante ostium templi precantem, adhibitis infandi sceleris sociis ministrisque interemit, in morte ipsa non minus animi fortitudine quam mirabili erga fratricidam caritate conspicuum.

Quae tam egregia Patroni vestri sanctissimi facta, perlibentes equidem commemoramus; neque id sane ut de iis, quae vos probe nostis, doceamini, sed quo magis liqueat quanto iure summis eum honoribus veneremini quamque merito, nullo non tempore, fideles omnes magnis laudibus invictum Martyrem prosecuti sint. Scitis enim quae et quanta huius fuerit Ducis Martyris gloria, statim atque ad caelestia regna evolavit; non solum Veteris-Boleslaviae, sacro eius sanguine nobilitatae, et

[1] Propr. archid. Pragensis; Lect. infra Oct. S. Wenceslai.

[2] CHRISTANNUS, op. cit., c. 2, n. 17.

Pragae, quo sanctum corpus post triennium, ipso Boleslao fratre iubente, translatum est; sed in aliis etiam extra patriae fines regionibus. Undique enim reliquiae Servi Dei expetitae sunt, ac pluribus locis aedes sacrae in eius honorem sunt excitatae. Ut alia vero omittamus, Romae quoque, non solum in ipsa S. Petri basilica inde a saeculo XIV altare ei dedicatum, et, veteri basilica destructa, aliud marmoreum altare suffectum est, « *cum nullus prope alius regum sanctorum altare in ea basilica habeat* », sed festum S. Wenceslai hic quotannis in praesentia omnium cardinalium colebatur. [1] Ad quem sancti Ducis cultum dilatandum non parum sane crebra miracula contulere, itemque beneficia non pauca quae a bohemicis rerum scriptoribus memoriae tradita sunt. Wenceslai nomen, quem iam saeculo X Romanus Pontifex Ioannes XIII *sanctum* appellavit, in Sacramentario eiusdem temporis et in Breviariis pluribus, lingua palaeoslavica confectis, inscriptum erat; inde vero a saeculo XII in latinis etiam Breviariis aderat, passimque festum eius celebrabatur. Quod festum tandem decessor Noster f. r. Clemens X anno MDCLXX ad Ecclesiam universam extendit, et Benedictus XIII anno MDCCXXIX ad altiorem ritum evexit.

Quod si tam longe lateque Dux martyr colebatur, mirum non est si peculiari quadam pietate eum semper gens vestra prosecuta sit; ac re vera dici potest nullum umquam apud vos fuisse virum, cuius tam alte memoria in Bohemorum animis insculpta esset, quemque, ut Wenceslaum sanctissimum, tantopere vos veneraremini. Quis enim ignorat, sepulcro eius praecipuum semper asyli ius tributum esse, et sacram eius effigiem cum apud familias omnes honore haberi, tum in nummis, in sigillis publicis vexillisque pie exprimi consuevisse? Lancea eius in proelia ferebatur; gladii eius ictu dignitas et equester titulus concedebatur; innumerabiles demum scriptores sexcentaque omnis artis documenta eum concelebrant. Sanctus Wenceslaus a vobis omnibus tamquam exemplar praecellens, potentissimusque patronus

[1] B. BALBINUS, *Miscellanea hist. regni Bohemiae*, l. 4, p. 1.

semper habitus est; ad eumque idcirco fidenter confugere soliti estis in angustiis quibuslibet, in bellis, in rebus adversis, perantiquis eis concentibus supplicando « *ne perire sinat vos, neque posteros vestros* ». Quin immo tam intime omnia vestra cum S. Wenceslai persona et cultu connexa habebantur, ut quaecumque vobis cariora essent et coniunctiora *S. Wenceslai hereditatem* nominaretis: imprimisque avitam fidem, linguam, cultiorem vitae usum, regalem coronam universamque terram vestram; cuius terrae vos eum recte quidem *heredem* (seu herum) appellatis, quasi scilicet Dux sanctissimus, aeterna iam beatitate fruens, non modo praesentissima ope vos tueatur, sed vere dominus adhuc sit patriae vestrae, quam olim tot beneficiis cumulavit. Fuit enim Wenceslaus non solum catholicae fidei defensor, sed etiam Bohemiae pater, utpote qui eam et ad humaniorem vitam induxit, et integram ab hostibus servavit et ad unitatem prosperitatemque evexit. Ex his sequitur ut etiam civili apud vos cultu Dux martyr eniteat, ac merito haec sollemnia ab iis quoque civibus, qui a catholica religione alieni sunt, celebrentur.

At vero Wenceslai gloria in sancta eius vita tota consistit: quandoquidem ob eam dumtaxat, non autem ob politicas rationes, ut temere nonnulli dictitant, interfectus est. Nemini enim historiae peritissimo dubium est scelestos homines ob eam causam mortem tanto viro intulisse quod vehementer sane oderant sanctam eius vitam, quam, utpote *monasterialem*, Ducis indignam esse censebant; itemque quod egregias virtutes in sancto Principe moleste ferebant, caritatem praesertim, castitatem et mansuetudinem; eo magis quia eius in propaganda Christi fide ardens studium et in vitiis exstirpandis severitas eorum livorem conflaverant, qui, avitae superstitioni pertinaciter adhaerendo, pravis moribus a gentilitate probatis renuntiare nolebant. Fuit igitur Wenceslaus verissime Dei Martyr, testis nempe christianae fidei, qui « *opere ostendit se omnia praesentia contemnere ut ad futura et invisibilia bona* » perveniret. [1]

[1] Cfr. S. Th. 2a 2ae, q. 124, art. 4.

Wenceslaum, tamquam Sanctum Dei martyrem, una cum Ecclesia universa, homines coluere ex natione vestra clarissimi; quos inter, S. Adalbertus, Pragensis Episcopus ac deinde in Borussia Martyr, qui non modo cum sancto Duce « *ex eodem tramite lineam propaginis traxit* »,[1] sed etiam eximius fuit eiusdem cultor; Beata Agnes, quae, priusquam religiosa vota nuncupasset, cotidie Pragae reliquias Martyris venerabatur; illustris rex vester Carolus, idemque imperator huius nominis IV, qui « *specialem habens devotionem ad S. Wenceslaum, protectorem et adiutorem suum praecipuum* »,[2] in eius honorem sacrarium gemmis ornavit, sepulcrum excoluit, caput auro circumdari iussit, vitam huius sui in throno decessoris conscripsit; Arnestus Pardubicensis, primus in Pragensi sede archiepiscopus, cuius consilio novâ eâque splendidâ coronâ sacellum S. Martyris donatum fuit; denique S. Ioannes Nepomucenus, invictus sacerdotalis officii martyr, quem ante mortem crudelissimam peregrinatum esse Veterem-Boleslaviam ferunt.

Quamquam igitur omnes Reipublicae istius cives, cuiuscumque sunt religionis vel stirpis, merito nunc tam gloriosi Ducis, quatenus heros est patriae vestrae ac tot beneficiorum auctor, memoriam agunt, tamen catholicorum omnium praecipue est, nationis cuiusque, hanc celebrare recordationem propterea quod sanctus imprimis is est Martyr Ecclesiae catholicae, omnium quidem nationum matris. Iamvero ne vacua sane fructu commemoratio ista defluat, id fore confidimus ut, bonorum omnium foederatis viribus, fides istic augeatur, christianae vitae usus magis floreat, atque, fide aucta, religio tota, Wenceslao auspice ac patrono, plane revirescat.

Ac laetamur quod illa rei catholicae condicio, quam paucis abhinc annis decessor Noster Benedictus XV, in epistola ad Archiepiscopum Pragensem, die III mensis Ianuarii anno MDCCCCXX data, ingravescere coepisse dolebat, nunc cotidie magis in melius mutetur. Etenim haud Nos latet non paucos inter vos esse ex

[1] CHRISTANNUS, *Vita S. Wenceslai*, Praefatio.

[2] BENESSIUS KRABICE, *Chronicon*, ad an. 1358.

sacro ordine homines qui sollerter in vinea Domini adlaborant, et conventus eucharisticos nonnullos istic actos esse, cum magna cleri populique frequentia. Probe autem scimus pias ad S. Ignatii mentem exercitationes in bonum omnium cuiusvis ordinis hominum plurifariam tradi; itemque viros plures, apostolico ardore plenos, impensam vobis navare operam ut in magnis urbibus et nova templa condantur et animarum saluti, tam necessario tempore, consulatur. Ad quod catholicae rei incrementum non parum quidem conferunt tum seduli viri illi qui sancta Ecclesiae iura in vita publica defendunt, tum qui Apostolicae Sedi cum Civitate ista feliciter intercedunt officiorum cursus necessitudinesque. Ex quo patet Wenceslaum Sanctum *hereditatem* suam non dereliquisse neque vos sivisse perire.

Quamvis sit igitur cur Deo debitas agamus grates, ipsi tamen probe scitis non pauca adhuc desiderari quibus religio catholica apud vos in splendorem pristinum restituatur. Etenim Nobiscum vos doletis operariorum paucitatem in vinea Domini, hoc potissimum tempore quo sacerdotes tam multi, iique evangelico spiritu flagrantes et a disciplinis sacris omni numero instructi, prorsus necessarii sunt. Omnibus igitur instandum est ut digni adulescentes sacerdotii viam ineant; quod frustra quidem sperari liceat nisi recta omnino sit christiana institutio sive quae in convictu domestico sive quae in scholis publicis traditur. Quapropter ne desistatis, venerabiles fratres, catholicos parentes impense monere tum de gravissimo quo tenentur officio filios suos pie educandi, tum de nativo iure vel catholicas scholas libere quidem condendi vel exigendi pro viribus ut in publicis etiam scholis catholicorum puerorum fides ne periclitetur quin immo ipsorum animi christiano more effingantur. Praeterea, mirum quantum frequens angelorum panis libatio iuvenes ad ministerium sacrum invitat; quamobrem ii coetus actuose propagentur qui, ut mariales congregationes, crebrum fovent SS. Eucharistiae usum; nec minus curandum ut permulti eis adulescentibus associentur qui, *equites a S. Wenceslao* vulgo nuncupati, pollicentur se, vestigia Patroni sui sequentes, saepius ad eucharisticam men-

sam accessuros esse. Multum autem interest iuvenes in sortem Domini vocatos in Seminariis rite excoli, opportunis normis Sacrae Congregationis de Seminariis et de Studiorum Universitatibus religiose servatis. Quam quidem ad rem *Collegium Nepomucenum*, quod Nos in Urbe excitari iussimus, cuiusque novae aedes proxime, Deo favente, dedicabuntur, iterum commendamus bonis omnibus; quos praeterea meminisse volumus quantopere Seminarium illud S. Wenceslai, Pragae a. MDLIX a Societate Iesu conditum, ad religionis incrementum contulerit. De iis vero subsidiis quae, ad hanc rem provehendam, vobis praeeuntibus, rei publicae moderatores, clerus populusque iam contulerunt, et grates ex animo persolvimus et Deum enixe precamur ut largitores singulos peculiari gratiarum copia remuneretur.

Clerus ita numero ac virtute auctior non modo fidem apud vos fovere ac roborare contendet, sed etiam, apostolico studio calens, sanctorumque Methodii et Adalberti vestigiis insistens, modis omnibus enitetur ut dissidentes Slavi finitimarum regionum ad Ecclesiae matris unitatem, ut est optatissimum, revocentur. Quo in campo actuose iam sollerterque vos adlaborasse novimus tum per opportunos conventus, tum per sodales *ab apostolatu SS. Cyrilli et Methodii*, tum denique per Velehradense Institutum SS. Cyrilli et Methodii et Seminarium Nitriense missionalibus instituendis. Ne igitur cessetis tam salutare opus urgere; quod tamen ut prospere eveniat, religionem catholicam ita istic florere oportet ut dissidentes apud vos quoque perspiciant et agnoscant signa illa certissima quae veram Christi Ecclesiam demonstrant: mirabilem scilicet unitatem, catholicae fidei usquequaque dilatandae ardorem, sanctitatem eximiam et arctissimam cum Apostolica Sede coniunctionem.

Ex his omnibus portendi licet frugifera admodum ista in S. Wenceslai memoriam sollemnia fore, dummodo vestrates praeclara Patroni sui exempla imitari studuerint. Haec enim eiusmodi sunt ut, cum omnibus, pro sua cuiusque condicione, congruant, ea singuli utiliter sequi possint. Itaque discant a iustissimo Duce

qui rei publicae praesunt iustitiam mansuete fortiterque administrare, sibique persuasum habeant tantum abesse ut religio catholica prosperitati publicae adversetur, ut potius, principiis eius innixa, ipsa humana societas vigeat ac floreat. Discant cives a benefico Principe patriae caritatem veri nominis; omnique discordia seposita, concordi animorum consensu, ad commune bonum contendant; cumque ipse tam pie ab avia sua Ludmilla educatus sit, agnoscant parentes omnesque educatores quanta vis insit in christiana institutione ut feliciter iuventus in salutis viam dirigatur. Eum denique et sacerdotes in Sacramento augusto ardentissime colendo, et adulescentes in castimonia servanda, et divites in miseris omne genus adiuvandis, tamquam exemplum ad imitandum sibi proponant. Omnes postremo vestigiis eius qui sanguinem pro Christo fundere non dubitavit quique documentis non paucis suam in Beati Petri Cathedram pietatem comprobavit, pie animoseque insistant, cum in cupiditatibus frenandis doloribusque christiana virtute ferendis, tum in Apostolica Sede constanti amore prosequenda.

Atque utinam patria vestra, quasi familia ingens, una S. Wenceslai fide eniteat ac roboretur; ita enim, ipso Patrono et auspice, per concordem operam potestatis utriusque, religiosae nempe ac civilis, priscam gloriam prosperitatemque feliciter assequetur.

Caelestium interea munerum praenuntia ac paternae benevolentiae Nostrae testis apostolica sit benedictio, quam vobis, venerabiles fratres, singulisque gregibus unicuique vestrum concreditis effuso animo impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die IV mensis Martii anno MDCCCCXXIX, Pontificatus Nostri octavo.

PIUS PP. XI

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

ANTOFAGASTENSIS

SUPPRESSIONIS ET ERECTIONIS

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Supremi apostolatus munus, Nobis imperscrutabili Dei consilio commissum, exigit ut aeternae christifidelium saluti et catholici nominis incremento sedulo a Nobis consulatur. Ad hoc vero assequendum non parum proficit recta catholici orbis circumscriptio, quae temporum rerumque adiunctis quam aptius respondeat. Cum itaque venerabilis frater Aloisius Silva Lezaeta, Episcopus titularis Olenensis et Vicarius Apostolicus Antofagastensis, supplices Nobis preces porrexerit ut in ecclesiastici regiminis et fidei christianae propagationis bonum, in dioecesim erigatur vicariatus apostolicus Antofagastensis, quippe qui ab anno millesimo nongentesimo duodecimo, quo erectus fuit, usque adhuc tantum religiosum ac civilem progressum assecutus sit, ut tamquam missionis locus minime in praesens considerari possit: Nos, hisce mature perpensis ac praehabito voto Sacrae Congregationis Christiano Nomini propagando praepositae, nec non audito et suffragante venerabili fratre Nostro Hectore Felici, Archiepiscopo Corintiensi, Apostolico Nuntio in Chilena Republica, oblatis precibus libenter annuendum censuimus. Quapropter de Apostolicae potestatis plenitudine, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit aut eorum qui sua interesse praesumant consensu, suppresso vicariatu apostolico Antofagastensi, novam erigere dioecesim statuimus ac decrevimus, ac eam praesentibus Litteris erigimus et constituimus, ipsamque eodem nomine *Antofagastensem* nuncupari, iisdemque finibus circumscribi, quibus vicariatus ipse erat nuncupatus et circumscriptus, volumus ac mandamus. Hanc autem novam dioecesim Antofagastensem suffraganeam volumus archidioecesis S. Iacobi de Chile, atque sedem et cathedram episcopalem in urbe Antofagastensi constituimus, quam proinde ad civitatis episcopalis gradum et honorem extollimus cum omnibus iuribus ac privilegiis quibus ceterae civitates episcopales iure communi fruuntur, et ecclesiam principem in eadem urbe Antofagastensi ad

cathedralis ecclesiae fastigium evehimus. Insuper praefatum venerabilem fratrem Aloisium Silva Lezaeta, Episcopum titularem Olenensem et actualem Vicarium Apostolicum, de Apostolicae potestatis plenitudine a vinculo Ecclesiae Olenensis absolventes, ad hanc novam dioecesim eligimus eique in Episcopum praeficimus et Pastorem. – Quum autem temporum adiuncta non sinant quominus cathedrale canonicorum Capitulum modo erigatur, indulgemus ut huiusmodi Capituli loco dioecesani consultores ad tramitem Codicis iuris canonici constituantur. Volumus insuper ac mandamus ut quam primum fieri poterit saltem parvum Seminarium dioecesanum, iuxta Codicis praescripta et normas a Sacra Congregatione de Seminariis traditas vel tradendas instituatur; interim vero alumni facultatis philosophicae et theologicae ad S. Iacobi de Chile Seminarium mittantur, donec aliter decernatur. Item iubemus ut, iuxta ea quae in Concilio Plenario Americae Latinae Romae anno millesimo octingentesimo octogesimo nono celebrato decreta sunt, etiam ab hac nova dioecesi eiusque sumptibus bini delecti iuvenes, aut unus saltem, non intermissa vice ad Pontificium Collegium Pium Latinum Americanum de Urbe mittantur, in quo in spem Ecclesiae instituantur. Quod autem attinet ad huius dioecesis regimen et administrationem, ad Vicarii capitularis, sede vacante, electionem, ad clericorum iura et onera, aliaque huiusmodi, rite servari iubemus quae sacri canones praescribunt. Episcopalem dotem huius novae dioecesis constituent bona et reditus Ecclesiae, si quae sint, Curiae emolumenta et ceterae oblationes, quae a fidelibus, in quorum bonum ipsa erecta est, praeberi solent, praeter ea quae iam ad hoc sunt collecta et a civili gubernio adsignari possunt.

Ad haec autem omnia exsecutioni mandanda praefatum venerabilem fratrem Hectorem Felici, Nostrum in Chilena Republica Nuntium deputamus, necessarias et opportunas facultates ipsi tribuentes, etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, nec non omnes dirimendi controversias, si quae in exsecutionis actu oriturae sint, ac onus eidem imponimus ad Sacram Congregationem Consistorialem, intra sex menses a praesentibus Litteris datis, authenticum exemplar mittendi peractae exsecutionis.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum interest, vel qui sua interesse praesumant, auditi non fuerint ac praemissis non consenserint, etiam si expressa, specifica et individua mentione digni sint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio licet substantiali et inexcogitato defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse; sed eas, tanquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque

plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere, et si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse et fore volumus et decernimus. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis ac sigillo alicuius viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae hisce Litteris tribueretur, si originaliter exhibitae vel ostensae forent. Non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus, universalibusque Conciliis editis: specialibus, vel generalibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, et quibusvis aliis Romanorum Pontificum praedecessorum Nostrorum dispositionibus, ceterisque contrariis quibuscumque. Nemini autem quae hisce Litteris suppressionis, erectionis, evectionis, concessionis, statuti, mandati, derogationis et voluntatis Nostrae a Nobis decreta sunt infringere vel eis contraire liceat. Si quis autem ausu temerario hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli, Apostolorum eius, se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo octavo, die tertia mensis Februarii, Pontificatus Nostri anno sexto.

FR. ANDREAS CARD. FRÜHWIRTH,
Cancellarius S. R. E.

✠ BASILIUS CARD. POMPILJ,
Episcopus Veliternen.

Iulius Campori, *Protonotarius Apostolicus.*
Hector Castelli, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. XXXVII, n. 57. – M. Riggi.

II

NEO-PAMPILONENSIS, DE SOCORRO ET DE SAN GIL, ET SANCTAE MARTHAE

ERECTIONIS PRAEFECTURAE APOSTOLICAE « FLUMINIS MAGDALENAE »

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Dominici gregis regimini non parum prodest recta orbis catholici circumscriptio, quam, ut temporum locorumque adiunctis aptius respondeat, omni studio curare debemus. Cum itaque in republica Columbiana in America meridionali amplissima territorii pars, quae extenditur praeter oras inferiores Magdalenae fluminis, quaeque abhinc aliquot annos commissa est Patrum Societatis Iesu curis, pertinens ad tres distinctas dioeceses, idest Neo-Pampilonensem, de Socorro et de San Gil, et S. Marthae, peculiari indigeat cura ut incolae uberiores spirituales fructus suscipiant, opportunum duximus istam territorii partem a praedictis dioecesibus seiungere et in apostolicam praefecturam erigere. Quare Nos, auditis Neo-Pampilonensi, de Socorro et de San Gil, et S. Marthae Episcopis, ac suffragante venerabili fratre Paulo Giobbe, Archiepiscopo titulari Ptolemaidensi in Thebaide, Nuntio Nostro apud Columbianam rempublicam, certa scientia, suppleto, quatenus opus sit, quorum interest vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, de Apostolicae potestatis plenitudine, territorium intra fines inferius describendos inclusum a dioecesibus Neo-Pampilonensi, de Socorro et de San Gil, et S. Marthae seiungimus ac separamus, et in praefecturam apostolicam, a Magdalena flumine « Fluminis Magdalenae » appellandam, erigimus, et constituimus, ipsiusque Praefecti Apostolici residentiam in civitate *Porto Wilches* fore decernimus. Fines vero quibus erecta praefectura circumscribetur hi erunt: ad occidentem Magdalenae flumen, ab ostio fluminis *Cesar* in conspectu urbis *El Banco* (ad septentrionalem partem) usque ad lacunam *Garrapatá* (ad meridiem). Ad septentrionem dioecesis Sanctae Marthae, ab ostio fluminis *Cesar* in ripa quae contra urbem *El Banco* est, et secus decursum ipsius fluminis *Cesar* usque ad eius scaturiginem, inde vero, recto limite, usque ad Reipublicae Venezuelanae fines.[1] Ad orientem, ab iisdem

finibus reipublicae Venezuelanae, et deinde iuxta illos, usque ad tangendos montes qui *Sierra Motilones* nuncupantur; inde ipsorum montium seriem seu catenam [2] usque ad urbem *Pueblo Nuevo*, quae extra Missionis terminos remanere debet; [3] et ab ista urbe, [4] limite recto, usque ad locum ubi flumina *Caño Negro* et *Lebrija* in unum confluunt. Pergitur inde ad meridiem versus, secundum flumina *Lebrija* et *Cañaverales*, usque ad huius postremi fluminis confluentem cum flumine *Quebrada Cutibatá*. Recto limite istinc proceditur usque ad locum ubi flumen *Sucio* influit in flumen *Sogamoso* ad fines dioecesis de Socorro; pergitur inde recta linea a confluente isto usque ad attingendum flumen *Oponcito* in eo loco scilicet, qui *Puerto Infantes* nuncupatur, istinc autem, semper recto limite, et vergendo ad meridionalem occidentalem plagam, usque ad antiquum *Puerto Carare*, qui dicitur nunc *Puerto Aquilejo*. Ad meridiem: ab ipso *Puerto Carare* seu *Puerto Aquilejo* usque ad lacunam *Garrapatá* in ripa fluminis Magdalena. Hanc novam Fluminis Magdalenae praefecturam curae et regimini Patrum Societatis Iesu tradimus et committimus, eamque Sacrae Congregationis de Propaganda Fide iurisdictioni subiicimus eiusque Praefectis Apostolicis pro tempore omnia concedimus iura et privilegia, quibus ceteri Praefecti Apostolici gaudent ac pollent, et cum omnibus oneribus et obligationibus iisdem adnexis.

Rebus itaque ut supra dispositis, ad eadem omnia exsecutioni mandanda deputamus venerabilem fratrem Paulum Giobbe, Archiepiscopum titularem Ptolemaidensem in Thebaide, Apostolicum Nuntium in Columbiana Republica, cum facultatibus necessariis et opportunis, etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur quemlibet virum in ecclesiastica dignitate vel officio constitutum, atque dirimendi controversias quae in exsecutionis actu oriri possunt, facto insuper eidem onere ad Sacram Congregationem Consistorialem transmittendi intra sex menses a praesentibus Litteris acceptis, authenticum exemplar peractae exsecutionis. Mandamus insuper ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis ac sigillo alicuius viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae hisce Litteris tribueretur, si exhibitae vel ostensae forent. Non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, specialibus vel generalibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis quibuscumque. Nemini ergo has Litteras dismembrationis, erectionis, statuti, mandati, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel eis contraire liceat. Si quis vero, temerario ausu, hoc attentare praesumpserit,

indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli, Apostolorum eius, se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo octavo, die secunda mensis Aprilis, Pontificatus Nostri anno septimo.

FR. ANDREAS CARD. FRÜHWIRTH,
S. R. E. Cancellarius.

CAROLUS CARD. PEROSI,
S. Congr. Consistorialis Secretarius.

Iosephus Wilpert, *Decanus Coll. Proton. Apostolicorum.*
Dominicus Spolverini, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap. vol. XXXVIII, n. 7. – M. Riggi.

Decreto diei 15 Augusti 1928 quo Literas Apostolicas *Dominici gregis* superius relatas exsecutioni mandavit, R. P. D. Paulus Giobbe, Archiep. tit. Ptolemaiden. in Thebaide, Nuntius Apostolicus in Columbiana Republica, Apostolica auctoritate has quae sequuntur additiones ac mutationes quoad fines in Literis Apostolicis noviter erectae praefecturae *Fluminis Magdalenae* adsignatos, statuit ac decrevit, perinde valituras ac si in textu ipsius Bullae suis locis ipsae essent relatae ac insertae.

[1] *Add.:* (per limites vicariatus apostolici Goajiren.).

[2] *Add.:* (secundum limites regionis vulgo de *Santander del Norte* nuncupatae).

[3] *Add.:* aeque ac paroeciae de *Aguachica*, de *Brotaré* et *Carmen*.

[4] *Mut.:* Loco verborum « et ab ista urbe » legatur: « ab urbe Pueblo Nuevo ».

III

LUNENSIS-, SEU SPEDIENSIS, SARZANENSIS ET BRUGNATENSIS

ERECTIONIS ET AGGREGATIONIS

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Universi dominici gregis cura, Romano Pontifici ab aeterno Pastorum Principe commissa, postulat ut ab Apostolica Sede ea omnia praestentur, quae ad animarum bonum et emolumentum magis conferre videantur, atque praecipue, loci alicuius dignitate praestante cunctisque paratis ad honoris gradum rite sustinendum necessariis, novae episcopales sedes constituantur, si rei sacrae administratio promptior uberiorque reddenda id alicubi exigat. Iam vero intra fines dioecesis Sarzanensis exstat civitas Spedia, seu *La Spezia*, quae ad oras Tyrrheni maris cum sedeat, ita incolarum copia aucta est, tantamque in dies adepta est potestatem, ut merito Apostolicae Sedi digna videatur, quae episcopalis cathedrae splendore decoretur, eo vel magis cum ad oppida totius regionis latam undique facillimamque iam habeat viam. Quod quam gratum et iucundum Spediensi clero populoque sit futurum testantur oblationes, tum a magistratibus et optimatibus, tum a privatis civibus exhibitae ad ea suppeditanda quae ad episcopalem sedem erigendam requiruntur. Ad haec autem quam maxime accedit quod in spirituale totius civitatis incrementum verget vigilantis Pastoris praesentia, qui ingruentia fidei pericula validius arcere, et Religionis rationibus firmius prospicere poterit. Nos propterea, omnibus accurate perpensis, auditis venerabili fratre Dalmatio Minoretti, Archiepiscopo Metropolitano Ianuensi, atque dilecto filio Ioanne Costantini, Administratore Apostolico vacantium dioecesium Lunensis-Sarzanensis et Brugnatensis, de consulto venerabilium fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis consistorialibus praepositorum, suppleto, quatenus opus sit, quorum interest, vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, de Apostolicae potestatis plenitudine urbem Spediam una cum paroeciis infra enumerandis, earumque respectivis territoriis, e dioecesi Sarzanensi dividimus ac separamus, et ex ea novam dioecesim erigimus, erectamque declaramus quo sequitur modo. In primis igitur nova haec dioecesis his constabit paroeciis: S. Mariae in caelum Assumptae, S. Mariae *della Scorza*, S. Mariae ad Nives, S. Ioannis Baptistae, S. Mariae Auxiliatricis, S. Petri Apostoli, S. Ioannis Baptistae in loco *Migliarina*, S. Michaëlis Archangeli, S. Bernardi, omnibus in urbe; S. Bartholomaei in

oppido *Pitelli*, S. Rochi *in S. Venerio*, S. Iacobi Apostoli in *Isola*, S. Stephani Protomartyris in *Marinasco*, S. Martini in *Biassa*, S. Andreae in *Fabiano*, S. Viti in *Marola*, S. Mariae « del Pianto » in *Cadimare*, S. Catharinae in *Campiglia*. Dioeceseos hisce finibus definitae sedem episcopalem Spediae constituimus, quam idcirco ad civitatis episcopalis gradum et honorem evehimus una cum omnibus iuribus ac privilegiis, quibus ceterae episcopales civitates ex iure fruuntur. Ecclesia in hac urbe exstruenda ac Iesu Christo Regi dicanda, cum primum perfecta fuerit, Cathedra erit Episcopi, cum omnibus iuribus ac privilegiis, quae ecclesiis cathedralibus sunt propria. Interea vero pro ecclesia cathedrali habeatur et retineatur ecclesia paroecialis sub titulo S. Mariae in caelum Assumptae. Hanc autem dioecesim noviter erectam constituimus suffraganeam metropolitanae Ecclesiae Ianuensis, eamque perpetuo una cum dioecesibus iam unitis Lunensi-Sarzanensi et Brugnatensi aeque principaliter unimus, sub hac appellatione: Lunensis–, seu Spediensis, Sarzanensis et Brugnatensis, ita ut omnes et singulae huiusmodi Ecclesiae iurisdictioni, regimini atque administrationi subsint unius Antistitis, qui proinde Episcopus Lunensis–, seu Spediensis, Sarzanensis et Brugnatensis nominabitur, quique canonicam possessionem trium dioecesium seorsim accipiet, praefatae appellationis ordine servato, et reditus percipiet episcopalibus mensis Sarzanensi et Brugnatensi adsignatos. Ad tres autem simul regendas dioeceses, Spediae una curia episcopalis constituetur, in qua ipsa urbe habitualem residentiam habebit Episcopus, qui tamen pro lubitu suo tum in urbe Sarzanensi, tum in urbe Brugnatensi, cum sibi placuerit, degere poterit. Hac posita trium istarum dioecesium unione, decernimus ut Episcopus beneficia unius dioecesis sacerdotibus aliarum dioecesium promiscue conferre possit. Volumus insuper ut Sarzanae et Brugnati maneant Capitula cathedralia, et Spediae quam primum Capitulum cathedrale erigatur. Idcirco quandocumque a iure statutum est ut Episcopus votum Capituli exquirat, si agatur de negotiis quae unam tantum e tribus dioecesibus respiciunt, a proprio eiusdem dioecesis Capitulo votum exquiretur; si vero ad tres dioeceses simul attinent, trium Capitulorum seorsim votum habeatur. Quotiescumque demum communem episcopalem sedem vacare contigerit, tribus Capitulis una convocatis in urbe Spedia, praeside digniore e Capitulo Spediensi, ius erit Vicarium Capitularem communem pro tribus dioecesibus, ad sacrorum canonum praescripta, eligere.

Rebus itaque ut supra dispositis, ad eadem omnia exsecutioni mandanda deputamus venerabilem fratrem Dalmatium Minoretti, Archiepiscopum Ianuensem, cui propterea necessarias et opportunas facultates tribuimus etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur alium virum in officio vel

ecclesiastica dignitate constitutum, ac definitive pronuntiandi de quavis difficultate vel oppositione in exsecutionis actu quomodolibet oritura, iniuncto insuper eidem onere ad Sacram Congregationem Consistorialem intra sex menses, a subsignata die computandos, authenticum exemplar transmittendi peractae exsecutionis. Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum interest vel qui sua interesse praesumant, auditi non fuerint ac praemissis non consenserint, etiam si expressa, specifica et individua mentione digni sint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio licet substantiali et inexcogitato defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse; sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere, et si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse et fore volumus et decernimus.

Volumus denique ut harum Litterarum transumptis etiam impressis manu tamen alicuius Notarii publici subscriptis, ac sigillo alicuius viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae hisce Litteris tribueretur, si originaliter exhibitae vel ostensae forent. Non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, specialibus vel generalibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum dispositionibus ceterisque contrariis quibuscumque. Nemini autem hanc paginam Nostram seiunctionis, erectionis, evectionis, unionis, mandati, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero, ausu temerario, hoc attentari praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli, Apostolorum Eius, se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo nono, die decima secunda mensis Ianuarii, in festo Sacrae Familiae Iesu, Mariae, Ioseph, Pontificatus Nostri anno septimo.

FR. ANDREAS CARD. FRÜHWIRTH,
S. R. E. Cancellarius.

CAROLUS CARD. PEROSI,
S. Congr. Consistorialis Secretarius.

Ioannes Zani Caprelli, *Protonotarius Apostolicus.*
Dominicus Spolverini, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. XXXIX, n. 41. – M. Riggi.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

TITULO ET HONORIBUS BASILICAE MINORIS AUGETUR CATHEDRALIS ECCLESIA LARINENSIS.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Cathedrale templum Larinense, Deo sacrum in honorem Deiparae Virginis sideribus receptae, neminem latet iure meritoque enumerari posse inter potiora totius provinciae sanctuaria. Unanimi consensione rerum gestarum scriptores asserunt Larini primis Ecclesiae temporibus nuntiatum fuisse Evangelium; priscis enim saeculis posita est Larini sedes episcopalis, quae sanctis doctisque antistitibus iugiter enituit. Constat anno reparatae salutis DLVI Pelagium Papam primum, rec. mem. praedecessorem Nostrum, per suas litteras Iusto Episcopo Larinensi iurisdictionem commisisse super omnia monasteria et territoria Samnii et Lucaniae: nec non in Concilio anno DCCCCLXIX habito, Larinensem urbem electam fuisse, securum quasi propugnaculum adversus Graecorum byzantinorum incursus. Cathedrale autem templum formam basilicalem praeseferens, vetustate ac structura praenobile, tanto artis operum decore renidet, ut dignum habitum sit quod inter nationalia monumenta enumeraretur. Haec animo repetentes, cum capitulares canonici atque archipresbyteri et parochi civitatis ac dioecesis Larinensis enixas Nobis preces humiliter adhibuerint, ut, auspicata occasione primi anniversarii celebrationis Eucharistici coetus, cathedrale ipsum templum ad Basilicae minoris dignitatem evehere de Apostolica benignitate velimus, hisque precibus accedat suffragium amplissimum tam Episcopi Ordinarii, quam praesidis municipii, atque praepositi honorarii Larinensis civitatis monumentis inspiciendis, optatis his concedendum ultro libenterque existimavimus. Quae cum ita sint, collatis consiliis cum venerabilibus fratribus Nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus Sacrorum Rituum Congregationi praepositis, omnibusque rei momentis diligenter perpensis, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium vi, perpetuumque in modum, insignem ecclesiam cathedralem Larinensem Virgini Deiparae in caelum Assumptae sacram titulo Basilicae minoris cum privilegiis atque honorificentiis, iuxta decreta et morem adhibendis, condecoramus.

Haec volumus, edicimus decernentes praesentes Litteras firmas, validas, atque efficaces iugiter exstare ac permanere: suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos pertinent sive pertinere poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari, sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XIII mensis Iulii anno MDCCCCXXVIII, Pontificatus Nostri septimo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

EX DISMEMBRATIONE DIOECESIS VIZAGAPATAMENSIS ERIGITUR MISSIO INDEPENDENS DE CUTTACK.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — Apostolatus officium, quo divinitus fungimur in terris, Nos monet ut ea sollicito paternoque studio decernere maturemus, quae catholico nomini aeternaeque fidelium saluti bene, prospere ac feliciter eventura videatur. Iamvero cum venerabilis frater Petrus Rossillon, Episcopus Vizagapatamensis, Nos enixe flagitaverit, ut nonnullos ab ipsa sua dioecesi districtus disiungere velimus, ut exinde independens erigatur Missio, eidemque petitioni grave accedat suffragium venerabilis fratris Eduardi Mooney, Delegati Apostolici in Indiis Orientalibus: Nos, collatis consiliis cum venerabilibus fratribus Nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus negotiis Propagationis Fidei praepositis, omnibusque momentis attente perpensis, supra memorati Episcopi votis assentiendum esse existimavimus. Quae cum ita sint, motu proprio atque ex certa scientia ac matura deliberatione, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, districtus civiles de *Ganjam* et de *Orissa* meridionali, a *Boro Noi* et *Bahuda* usque ad *Mahanadi* flumen, et a sinu Bengalae usque ad *Raul* et *Tel*, a dioecesi Vizagapatamensi disiungimus sive separamus atque ex eorumdem districtuum territorio, sic per Nos dismembrato, independentem Missionem efformamus, cui nomen facimus de *Cuttack* et quam curis concredimus sacerdotum Congregationis Missionis religiosae provinciae Matritensis.

Haec volumus, edicimus decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere: suosque plenos atque inte-

gros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos pertinent, sive pertinere poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam, secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XVIII mensis Iulii anno MDCCCCXXVIII, Pontificatus Nostri septimo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

III

AD TERRITORIA PALAESTINAE, TRANSJORDANIAE ET INSULAE CYPRI EXTENDITUR IURISDICTIO DELEGATI APOSTOLICI AEGYPTI.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Romani Pontifices, qui, utpote Beati Petri successores, supremam in Ecclesia potestatem exercent, vigili iugiter studio in locorum, qui longinqui atque a Romano centro dissiti sint, necessitates parandas tuendasque incumbunt. Id igitur Nos quoque, in hanc Petri Cathedram, Dei gratia, evecti, ut felici ac prospero Ecclesiae regimini prospiciamus, quantum in Domino possumus, peragere satagimus. Quapropter cum varias ob rationes peropportunum videatur Palaestinae, Transjordaniae et insulae Cypri territoria, quae hucusque ad Delegationem Apostolicam Syriae pertinebant, ad res catholicas inibi provehendas, a praefata Syriae Delegatione separare, ut eadem in posterum Delegati Apostolici Aegypti iurisdictioni subiiciantur: Nos, omnibus rei momentis attento ac sedulo studio perpensis cum venerabilibus fratribus Nostris S. R. Ecclesiae Cardinalibus, qui pro Ecclesia Orientali negotiis praepositi sunt, audito quoque hodierno Syriae Delegato Apostolico Nostro, haec, quae infra scripta sunt, decernenda censuimus. Nimirum ex certa scientia ac matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum tenore, Palaestinam, Transjordaniam et Cypri insulam a Delegatione Apostolica Syriae separamus, easdemque sub potestatem subiicimus Apostolici pro tempore exsistentis Delegati Aegypti, qui ex nunc Delegatus etiam Apostolicus Ierusalem et Palaestinae, Transjordaniae et Cypri nuncupabitur. Propterea volumus ut ipse novus Delegatus suo huiusmodi in praefatis regionibus munere fungatur, omnibus et singulis utens potestatibus et

facultatibus, quae huic muneri sunt propriae, atque advigilet in cuiusque ritus Ecclesiarum statum, in eisdem regionibus exsistentibus; Nos vero et hanc Sanctam Sedem de eodem statu certiores reddat.

Haec statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos pertinent sive pertinere poterunt plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Contrariis non obstantibus quibuslibet.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XI mensis Martii anno MDCCCCXXIX, Pontificatus Nostri octavo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESIARUM

Sanctissimus Dominus Noster Pius divina Providentia Papa XI successivis decretis Sacrae Congregationis Consistorialis singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum:

8 Februarii 1929. — Cathedralibus Ecclesiis invicem perpetuo unitis Lunensi,- seu Spediensi, Sarzanensi et Brugnatensi, praefecit R. D. Ioannem Costantini, Canonicum theologum Patriarchalis Ecclesiae S. Marci Venetiarum, hactenus Administratorem Apostolicum dioecesium Lunen.- Sarzanensis et Brugnatensis.

22 Februarii. — Abbatiae *nullius* Ssmae Trinitatis Caven., R. D. Ildephonsum Rea, Congregationis Cassinensis Ordinis S. Benedicti.

28 Februarii. — Titulari episcopali Ecclesiae Surensi, R. D. Stephanum Hasz, e dioecesi Iaurinensi, quem deputavit Ordinarium Castrensem in Hungaria.

17 Martii. — Titulari episcopali Ecclesiae Semtensi, R. D. Gregorium Rožman, iuris canonici Magistrum in Facultate theologica Universitatis Labacensis, quem constituit Coadiutorem cum iure successionis R. P. D. Antonii Bonaventurae Jeglić, Episcopi Labacensis.

18 Martii. — Titulari episcopali Ecclesiae Sululensi R. P. Angelum M. Paulum Hiral, Ordinis Fratrum Minorum, quem constituit Vicarium Apostolicum Canalis Suesii.

— Titulari episcopali Ecclesiae Panemotichitanae, R. P. Venceslaum Kinold, Ordinis Fratrum Minorum, quem constituit primum Vicarium Apostolicum de Sapporo.

— Titulari episcopali Ecclesiae Vazaritanae, R. P. Burcardum Huwiler, e Missionariis Africae, quem constituit primum Vicarium Apostolicum de Bukoba.

— Titulari episcopali Ecclesiae Zattarensi, R. P. Antonium Oomen, e Missionariis Africae, quem constituit primum Vicarium Apostolicum de Mwanza.

5 Aprilis. — Titulari episcopali Ecclesiae Trisipensi, R. D. Stephanum Bryer, Canonicum Metropolitanae Ecclesiae Strigoniensis, Rectorem Seminarii archiepiscopalis, quem constituit Auxiliarem Emi ac Rmi P. D. Iustiniani Georgii Serédi, Archiepiscopi Strigoniensis.

SACRA CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI

DECRETUM

DE SPIRITUALI ADMINISTRATIONE ORDINARIATUUM GRAECO-RUTHENORUM IN FOEDERATIS CIVITATIBUS AMERICAE SEPTENTRIONALIS.

Cum data fuerit Episcopo graeco-rutheno Statuum Foederatorum anno 1912 plena et ordinaria iurisdictio in clerum et populum universum graeco-rutheni ritus in Foederatis Civitatibus Americae septentrionalis, sive permanenter, sive ad tempus commorantes, et cum dein per decretum S. Congregationis pro Ecclesia Orientali sub die 8 Maii 1924 duo Ordinariatus graeco-rutheni ritus constituti sint, alter pro fidelibus oriundis e Galitia cum sede Philadelphiae Pa., alter vero pro fidelibus oriundis ex Podocarpatia Russa, necnon pro fidelibus graeco-rutheni ritus provenientibus ex Hungaria et Jugoslavia, cum sede Homestead Pa.; Eminentissimis ac Reverendissimis Patribus Cardinalibus S. Congregationi pro Ecclesia Orientali praepositis, in plenariis comitiis die 4 Ianuarii huius anni habitis, opportunas leges a S. C. de Propaganda Fide pro Negotiis rituum orientalium latas die 17 Augusti 1914, eo modo qui sequitur visum est noviter aptare, easdemque praesenti decreto iterum ferre, circa spiritualem administrationem duorum Ordinariatuum graeco-rutheni ritus in praedicta regione.

CAPUT I

De Episcopis graeco-rutheni ritus

Art. 1. – Nominatio Episcoporum graeco-rutheni ritus pro regione Statuum Foederatorum Americae septentrionalis Apostolicae Sedi reservata est.

Art. 2. – Episcopi graeco-rutheni ritus eorumque legitimi successores in Statibus Foederatis Americae septentrionalis sub immediata huius Apostolicae Sedis iurisdictione ac potestate manebunt, plenamque iurisdictionem ordinariam in omnes fideles graeco-rutheni ritus, permanenter vel ad tempus in Foederatis Civitatibus Americae septentrionalis commorantes, respective, iuxta diversitatem originis supra memoratam, exercebunt, sub

dependentia tamen R. P. D. Delegati Apostolici Washingtonensis pro tempore.

Art. 3. – Eisdem ius ac potestas competit regendi ac gubernandi gregem suum ac leges et statuta condendi in iis quae iuri communi non adversantur. Praecipuum vero eorum munus erit invigilare ut tum doctrina et boni mores, tum ritus et disciplina huic Ecclesiae propria sancte et integre custodiantur. Eorum igitur erit uniformitatem caeremoniarum in variis devotionibus necnon in tradendis Sacramentis usitatarum secundum rubricas librorum liturgicorum approbatorum, introducere et eiusdem unitatis strictam observantiam a sacerdotibus suis expostulare.

Art. 4. – Ordinarii paroecias et missiones suae curae concreditas saepe visitare tenentur, ita ut saltem singulis quinquenniis ipsi, vel per se, vel, si fuerint legitime impediti, per Vicarium Generalem, aut alium specialiter delegatum sacerdotem, lustrent, ut gregem suum apprime cognoscant, eaque omnia quae ad spirituale eius bonum attinent, melius provideant.

Art. 5. – In canonica visitatione paroeciarum inquirant Episcopi an parochi omnia paroecialia munera, praesertim visitationem infirmorum, puerorum instructionem, verbi Dei praedicationem, in dominicis et festis, diligenter absolvant; videant insuper omnes libros baptismatum, matrimoniorum ac mortuorum; inventariumque bonorum ecclesiasticorum ex ultimo biennio: ac rationes ab unoquoque rectore missionis expostulent, id est introspiciant ac probent libros proventuum et expensarum cuiuslibet Ecclesiae, statum materialem eiusdem, debita, etc. Hac praesertim occasione diligenter advigilent, ne abusus in disciplinam ecclesiasticam irrepant, praecipue circa administrationem Sacramentorum et Sacramentalium, cultum Dei et Sanctorum, praedicationem verbi divini, implementum piarum voluntatum; serioque curent ut puritas fidei et morum in clero et populo conservetur, ut fidelibus, praecipue pueris et rudibus, pabulum doctrinae christianae praebeatur, ut in scholis puerorum aciuvenum institutio secundum catholicae religionis principia tradatur. Si compererint irrepsisse abusus, eos prudenter, sed fortiter compescant, adhibitis etiam, si opus sit, poenis canonicis.

Art. 6. – Ut autem securitati bonorum temporalium ecclesiarum, coemeteriorum, scholarum et omnium eorum quae ad Ecclesiam pertinent, summa cum diligentia prospiciatur, curent Ordinarii *a*) ne Rector Consiliumve administrationis nomine ac iure proprio retineant, pro quorum adquisitione fideles quovis modo subsidia contulerunt; *b*) satagant, audito in pertractandis negotiis virorum peritorum ac consultorum suorum consilio, eas tituli possessionis formas adhibere, omnesque prescriptiones servare, quae legibus singulorum Statuum respondeant, quaeque ecclesiasticorum

bonorum administrationi, conservationi ac plenae in posterum transmissioni faveant; *c*) normas quas iudicaverint de bonis ecclesiasticis administrandis opportunas, statuant.

Art. 7. – Annua sustentatio utriusque Episcopi consistet in praestationibus ad instar cathedratici, quae iuxta aequitatem ab Episcopo, audita voce suorum consultorum, determinabuntur, quasque singulae ecclesiae Ruthenorum Ordinariatuum solvere tenentur. Rectores ecclesiarum respondere tenentur de exacta solutione harum praestationum et aliarum ab Episcopo eiusque consultoribus determinandarum, pro Seminario, orphanotrophio, missionibus, etc.

Art. 8. – Sicut in initio huius decreti declaratur, Ordinarius pro fidelibus oriundis ex Galicia sedem suam habeat Philadelphiae Pa., alter vero Homestead Pa.; pro commoditate tamen et utilitate tum cleri, tum curiarum duorum Ordinariatuum, sacerdos ruthenus domicilium habere poterit Neo-Eboraci, qui munere fungens Vicarii vel delegati Ordinariorum, assistentiam praebebit fidelibus ruthenis, peculiariter autem sacerdotibus illis qui vel Americam attingunt vel ex ea proficiscuntur, sed sub dependentia et voto Ordinariorum.

Art. 9. – Episcopi singulis quinquenniis plenam et accuratam relationem de statu personali, morali ac materiali missionum proprii ritus exhibeant Delegato Apostolico, qui eam transmittet ad S. Congregationem pro Ecclesia Orientali atque singulis saltem decenniis, ad sacra Apostolorum limina accedant, ut obsequium et oboedientiam suam Pontifici Summo praestent, eique rationem réddant de pastoralis muneris implemento, deque omnibus quae ad Ecclesiae suae statum et cleri populique mores ac disciplinam, animarumque sibi concreditarum salutem pertinent.

Art. 10. – Controversiae, si quae exoriantur inter Episcopum graeco-rutheni ritus et Episcopos latini ritus Statuum Foederatorum, deferantur ad S. C. pro Ecclesia Orientali.

Caput II

De Clero graeco-rutheno

Art. 11. – Cum necesse sit ut habeantur sacerdotes integrae vitae, zelo ac prudentia praediti, in scientiis sacris eruditi et politicis factionibus alieni, curent Ordinarii, ut data opportunitate, saltem pro utroque Ordinariatu erigatur Seminarium minus et maius, pro clericis ritus graeci-rutheni educandis. Interim vero clerici isti frequentent Seminarium latinum ab Ordinario designatum, atque unum alterumve habeant sacerdotem sui ritus, qui eos ritus liturgiamque propriam bene ac diligenter edoceant. Ad sub-

veniendum clericorum educationis expensis, tum rectores ecclesiarum, tum ipsae ecclesiae ritus graeco-rutheni in Statibus Foederatis Americae septentrionalis contribuant. Enixe Ordinarii commendent clero fidelibusque pium opus vocationum ecclesiasticarum, curentque ut sacerdotes, praesertim parochi, pueros, qui indicia praebent ecclesiasticae vocationis, a saeculi contagiis arceant, ad pietatem informent, primis litterarum studiis imbuant, divinaeque in eis vocationis germen foveant.

Art. 12. – Antequam habeatur numerus sufficiens presbyterorum graeco-ruthenorum, qui in Statibus Foederatis educati fuerint, si providenda occurrat de suo rectore aliqua missio Ruthenorum vel vacans vel noviter erecta, Ordinarii postulent sacerdotes ab Episcopis ritus graeco-rutheni Galitiae vel Hungariae vel Jugoslaviae per tramitem S. Congregationis pro Ecclesia Orientali. Illi vero sacerdoti qui proprio marte, neque ab alterutro Episcopo graeco-rutheno vocatus, neque a S. Congregatione missus, illuc perrexerit, Episcopus graeco-ruthenus nullas concedere potest facultates, sive celebrandi Sacrum sive administrandi Sacramenta, sive munia ecclesiastica quomodocumque obeundi. Interim, sicut iam pluries statutum est, sacerdotes ritus graeco-rutheni, qui in Status Foederatos Americae septemtrionalis proficisci et commorari cupiunt, debent esse coelibes.

Art. 13. – Sacerdotes pecuniam quaerentes, vel in fide ac moribus vacillantes, vel ebrietati faventes, nullo modo mittantur nec admittantur in Americam; et si tales inveniuntur, quantocius dimittantur: qui dimissi, nisi paruerint, poenis canonicis, non exclusa suspensione a divinis, coërceantur.

Art. 14. – Quilibet sacerdos, ex Europa proveniens et in Statibus Foederatis Americae septentrionalis commorans pro fidelium ritus graeco-rutheni spirituali cura, manebit incardinatus dioecesi originis, nisi, servatis de iure servandis, incardinetur ab alterutro Ordinario graeco-rutheno Statuum Foederatorum. Interim tamen Episcopus originis iurisdictionem in eum nullo modo exercebit, sed praedictus sacerdos unice pendeat a iurisdictione Episcopi graeco-rutheni. In patriam redire aut revocari supradicti sacerdotes nequeant sine expressa licentia sui Ordinarii graeco-rutheni ritus Statuum Foederatorum in scriptis concedenda. Episcopi originis respondere debent coram S. Congregatione pro Ecclesia Orientali si tales sacerdotes sine scriptis ab alterutro Ordinario graeco-rutheni ritus Statuum Foederatorum admittant.

Art. 15. – Omnes rectores paroeciarum et missionum graeco-ruthenarum in Statibus Foederatis amovibiles sunt ad nutum Ordinariorum graeco-rutheni ritus. Amoveri autem non poterunt absque causis gravibus et iustis.

Art. 16. – Datur tamen facultas presbytero amoto recursum interponendi, in devolutivo, contra decretum remotionis, ad S. C. pro Ecclesia Orientali.

Art. 17. – Sustentationi sacerdotis provideant Ordinarii, salarium eidem adsignando, assumendum iuxta proportionem ex omnium Ecclesiae proventuum massa seu cumulo.

Art. 18. – Iura stolae et emolumenta sacri ministerii in singulis missionibus determinanda sunt ab Ordinariis graeco-ruthenis iuxta probatas diversorum locorum consuetudines.

Art. 19. – Ordinarii graeco-rutheni nonnisi in clerum et populum graeco-ruthenum iurisdictionem suam exerceant. Si tamen aliquo in loco exsistant fideles graeco-rutheni ritus, in eoque non sit missio constituta, aut nullus adsit presbyter eiusdem ritus, Ordinarii tunc debent iurisdictionem suam in fideles graeco-ruthenos presbytero latino loci communicare, certiorato Ordinario, quoad usque sacerdos graeco-ruthenus ibi habeatur.

Art. 20. – Meminerint sacerdotes se debere sanctiorem prae laicis vitam interiorem et exteriorem ducere eisque virtute et recte factis in exemplum excellere, si velint in salutem animarum suum ministerium proficere. Ideo frequenter ad Poenitentiae Sacramentum accedant, quotidie orationi mentali per aliquod tempus incumbant, Sanctissimum Sacramentum visitent, Deiparam Virginem colant, conscientiamque suam discutiant.

Art. 21. – Omnes sacerdotes debent tertio saltem quoque anno vel etiam frequentius, si opportunam habuerint occasionem, spiritualibus exercitiis per tempus a proprio Ordinario determinandum vacare; nec ab eis quisquam eximatur, nisi in casu particulari, iusta de causa ac de expressa Ordinarii licentia.

Art. 22. – Omnes speciali obligatione tenentur suo quisque Ordinario reverentiam et obedientiam exhibendi eamque fidelibus saepius inculcent.

Art. 23. – Sacerdotes studia praesertim sacra ne intermittant, et in sacris disciplinis solidam illam doctrinam a maioribus traditam et communiter ab Ecclesia receptam sectentur, devitantes profanas vocum novitates et falsi nominis scientiam.

Art. 24. – Expleto studiorum curriculo, sacerdotes omnes, nisi ab Ordinario ob iustam causam fuerint dispensati, examen singulis annis, saltem per triennium integrum in diversis sacrarum scientiarum disciplinis, antea opportune designatis, subeant secundum modum ab eodem Ordinario determinandum.

Art. 25. – Pariter saepius in anno, in singulis vicariatibus foraneis, diebus ab Ordinario praestitutis, conventus habeantur seu collationes de re morali et liturgica; quibus addi possunt aliae exercitationes quas Ordinarius opportunas iudicaverit ad scientiam et pietatem clericorum promovendam. Si conventus haberi difficile sit, resolutae quaestiones scriptae mittantur, secundum normas ab Ordinario determinatas. Qui conventui

interesse debent, deficiente conventu, scriptam casuum solutionem aliusve quaestionis expositionem mittere debent, nisi ab Ordinario expresse antea exemptionem obtinuerint. In collatione officiorum ratio habeatur eorum qui, ceteris paribus, in supradictis periculis vel collationibus magis praestiterunt.

Art. 26. – Gravi obligatione tenentur parochi, quasi-parochi missionariique diebus dominicis ceterisque per annum festis de praecepto fidelibus, brevi Evangelii aut alicuius partis doctrinae christianae explanatione, verbum Dei nuntiandi necnon catholicam fidelium institutionem curandi, praesertim puerorum, secundum instructiones ab Ordinario receptas. Qui si negligentes reperti fuerint, pro gravitate culpae puniantur.

Art. 27. – Iuxta opportunitatem, Ordinarii graeco-rutheni ritus sacerdotes saltem praecipuos tum saeculares, tum religiosos propriae iurisdictionis congregent semel saltem in anno, ut possint ex singulorum experientia et consilio deducere quae sint perfectius ordinanda.

Caput III

De fidelibus graeco-ruthenis

Art. 28. – Fideles graeco-rutheni tenentur frequentare ac libenter sustentare suas proprias ecclesias, ac observare praescripta sui ritus. Tamen in regionibus ubi desunt ecclesiae ac sacerdotes proprii ritus et ubi propter longinquitatem ecclesiae suae non eam possunt nisi cum gravi incommodo adire, debent, ut praeceptis Ecclesiae satisfaciant, Missam audire in ecclesia catholica alterius ritus, nec non Sacramenta accipere a presbytero alterius ritus.

Art. 29. – Frequentatio ex parte graeco-ruthenorum, etiam continua, ecclesiarum ritus latini, non inducit mutationem ritus. Circa transitum ab uno ritu ad alium, normae rite observentur a S. C. pro Ecclesia Orientali datae per decretum «Nemini licere» die 6 Decembri 1928. Idcirco fideles graeco-rutheni propter transitum ad alium ritum, petitionem ad Delegatum Apostolicum mittant, et simul exponant veraciter causas canonicas, quae eumdem transitum suadere videntur. Satius vero erit si hanc petitionem ad eumdem Delegatum Apostolicum transmittant per tramitem proprii Ordinarii.

Art. 30. – Non licet sacerdotibus ritus latini quempiam Graeco-ruthenum ad latinum ritum amplectendum inducere contra vel praeter canonica praescripta quae transitus ritus moderantur.

Art. 31. – Fideles latini, etiamsi adsit presbyter latini ritus, apud sacerdotem graecum-ruthenum ab Ordinario suo adprobatum, peccata sua

confiteri et beneficium sacramentalis absolutionis, valide et licite obtinere possunt. Item, fideles graeco-rutheni peccata sua confiteri possunt apud sacerdotem latinum ab Episcopo suo adprobatum. Presbyteri vero latini absolvere non possunt fideles graeco-rutheni ritus a censuris et casibus reservatis ab Ordinario graeco-rutheno statutis, absque venia eiusdem. Vicissim idem dicatur de presbyteris graeco-ruthenis quoad censuras et reservationes statutas ab Ordinario latini ritus. Ad devitandas vero difficultates, quae frequentiores in praxi occurrunt, Ordinariatus omnes a se reservatos casus, si qui sint, sibi invicem communicent.

Art. 32. – Omnibus fidelibus cuiuscumque ritus datur facultas ut, pietatis causa, Sacramentum Eucharisticum quolibet ritu confectum suscipiant; ac insuper, ubi necessitas urgeat, nec sacerdos diversi ritus adsit, licebit sacerdoti graeco-rutheno ministrare Eucharistiam consecratam in azymo; et vicissim sacerdoti latino ministrare in fermentato; at suum quisque ritus in ministrando servabit.

Art. 33. – Quilibet Orientalis valide ac licite praecepto communionis paschalis satisfacit etiamsi alieno ritu communicet.

Suadendum tamen est ut suo quisque ritu et in propria paroecia fideles praecepto communionis paschalis satisfaciant: qui vero in aliena paroecia satisfecerint, curent proprium parochum de adimpleto praecepto certiorem facere.

Art. 34. – Sanctum Viaticum moribundis ritu proprio a manibus proprii parochi accipiendum est; sed, urgente necessitate, fas esto a sacerdote quolibet illud accipere; qui tamen ritu suo ministrabit.

Art. 35. – Funerum celebratio ac emolumentorum perceptio in familiis mixti ritus, ad parochum illius ritus pertineant, ad quem defunctus pertinebat.

Art. 36. – Ad vitanda gravia incommoda quae inde Ruthenis evenire possent, facultas eis fit festa et ieiunia observandi iuxta consuetudinem locorum in quibus degunt; quae observantia minime inducit mutationem ritus. Quoad Missam audiendam diebus festis in utroque ritu in eamdem diem incidentibus, ipsi sacrae liturgiae in ecclesia sui ritus, si in loco exsistat, interesse tenentur, ad adimplendum praeceptum ecclesiasticum.

Art. 37. – Adsociationes fidelium ritus graeco-rutheni sint sub vigilantia Ordinariorum, qui sacerdotem moderatorem nominent, ne forte abusus circa doctrinam, mores, disciplinamve in eis irrepant. Ideo laude digni sunt fideles qui sua dant nomina adsociationibus ab auctoritate ecclesiastica erectis vel saltem commendatis; caveant autem ab adsociationibus secretis, damnatis, seditiosis, suspectis aut quae student sese a legitimae auctoritatis ecclesiasticae vigilantia subducere.

Pariter diaria, folia vel libelli periodica catholica sint sub vigilantia Ordinarii, nec in eis sine eius consensu sacerdotes scribant vel eadem moderentur.

Caput IV

De matrimoniis inter fideles mixti ritus

Art. 38. – Matrimonia inter catholicos graeco-ruthenos et latinos non prohibentur; sed ad vitanda incommoda, quae ex rituum diversitate in familiis evenire solent, uxor in ineundo matrimonio aut eo durante, ad ritum viri transire potest. Matrimonio autem soluto, assumendi proprii ritus originis libera est ei potestas.

Art. 39. – Matrimonia tum inter fideles graeco-ruthenos, tum inter fideles mixti ritus, servata forma decreti «Ne temere» contrahi debent, ac proinde in ritu mulieris a parocho mulieris benedicenda sunt.

Art. 40. – Dispensationes matrimoniales in matrimoniis mixti ritus, si quae sint dandae vel petendae, dentur et petantur ab Episcopo sponsae.

Art. 41. – Nati in regione Statuum Foederatorum Americae septemtrionalis ex parentibus diversi ritus, ritu patris sunt baptizandi; proles enim utriusque sexus sequi omnino debet patris ritum.

Art. 42. – Baptismus in alieno ritu ob gravem necessitatem susceptus, cum nimirum infans morti proximus esset, vel natus esset in loco in quo, tempore nativitatis, parochus proprius patris non aderat, ritus mutationem non inducit: et sacerdos, qui baptizavit, proprio parocho testimonium baptismatis remittere debet.

Art. 43. – Infantes ad eius parochi iurisdictionem pertinent, cuius ritus est eorum pater, exceptis natis ex illegitimo thoro, qui sequuntur ritum matris.

Haec omnia Ssmus Dominus Noster Pius Div. Prov. Papa XI, referente infrascripto huius S. Congregationis Cardinali Secretario in audientia 9 Februarii vertentis anni, rata habuit ac confirmavit, praesensque decretum ad decennium valiturum edi iussit.

Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis pro Ecclesia Orientali, die 1 Martii anno 1929.

Aloisius Card. Sincero, *Secretarius.*

L. ✠ S.

H. I. Cicognani, *Adsessor.*

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

APPROBATIONES

Ssmus Dominus Noster Pius divina Providentia PP. XI decretis Sacrae Congregationis negociis Religiosorum Sodalium praepositae:

12 Iunii 1928. — Institutum Sororum, vulgo *Sœurs Franciscaines de Notre Dame du Temple* nuncupatarum, cuius domus princeps in dioecesi Lemovicen. sita est, laudavit, eiusque Constitutiones ad septennium, experimenti gratia, approbavit.

— Institutum Sororum, vulgo *Suore Domenicane di S. Caterina de' Ricci* nuncupatarum, cuius domus princeps in dioecesi Albanen. in America sita est, laudavit eiusque Constitutiones ad septennium, experimenti gratia, approbavit.

— Institutum Sororum, vulgo *Suore Domenicane di New South-Wales* nuncupatarum, cuius domus princeps in dioecesi Maitlanden. sita est, laudavit, eiusque Constitutiones ad septennium, experimenti gratia, approbavit.

— Constitutiones Tertii Ordinis Regularis Sancti Francisci Assisiensis, cuius domus princeps in dioecesi Albien. sita est, ad septennium, experimenti gratia, approbavit.

10 Iulii — Institutum Sororum, vulgo *Suore Compassioniste Serve di Maria* nuncupatarum, cuius domus princeps in dioecesi Stabien. sita est, approbavit, itemque eius Constitutiones ad septennium, experimenti gratia.

— Institutum Sororum, vulgo *Suore Francescane di S. Giuseppe* nuncupatarum, cuius domus princeps in dioecesi Buffalen. sita est, laudavit, eiusque Constitutiones ad septennium, experimenti gratia, approbavit.

— Institutum, vulgo *Servi della Carità* nuncupatum, cuius domus princepi in dioecesi Comen. vita est, definitive approbavit eiusque Constitutiones ad septennium, experimenti gratia.

— Constitutiones Sororum, vulgo *Suore della Sacra Famiglia del Sacro Cuore* nuncupatarum, cuius domus princeps in archidioecesi Parisien. sita est definitive approbavit.

— Institutum Sororum, vulgo *Figlie del Divin Salvatore* nuncupatarum, cuius domus princeps in archidioecesi Viennen. sita est, laudavit, eiusque Constitutiones ad septennium, experimenti gratia, approbavit.

— Constitutiones Sororum, vulgo *Sœurs du Bon Sauveur* nuncupatarum, cuius domus princeps in dioecesi Baiocen. sita est, definitive approbavit.

30 Iulii. — Institutum Sororum vulgo *Suore di S. Giovanni di Dio*, cuius domus princeps in dioecesi Fernen. sita est, laudavit, eiusque Constitutiones ad septennium, experimenti gratia, approbavit.

— Institutum Sororum vulgo *Sœurs de la S. Famille de la Délivrande* nuncupatarum, cuius domus princeps in dioecesi Baiocen. sita est, approbavit itemque eius Constitutiones ad septennium, experimenti gratia.

— Constitutiones Sororum, vulgo *Suore della Misericordia di S. Carlo Borromeo* nuncupatarum, cuius domus princeps in dioecesi Wratislavien. sita est, ad septennium, experimenti gratia, approbavit.

— Institutum Sororum vulgo *Suore del Ssmo Sacramento* nuncupatarum, cuius domus princeps in dioecesi Lafayetten. sita est, laudavit, eiusque Constitutiones ad septennium, experimenti gratia, approbavit.

— Constitutiones Sororum, vulgo *Suore Riparatrici del S. Cuore di Gesù* cuius domus princeps in archidioecesi Neapolitana sita est, definitive approbavit.

10 Decembris. — Constitutiones Sororum, vulgo *Suore Terziarie Domenicane di S. Caterina da Siena* nuncupatarum, cuius domus princeps in dioecesi Ludovicopolitana sita est, definitive approbavit.

— Institutum Sororum, vulgo *Figlie della Misericordia e della Croce*, cuius domus princeps in archidioecesi Panormitana sita est, laudavit, eiusque Constitutiones ad septennium, experimenti gratia. approbavit.

21 Ianuarii 1929. — Institutum Sororum, vulgo *Suore degli Angeli Custodi* nuncupatarum, cuius domus princeps in dioecesi Victorien. sita est, laudavit, eiusque Constitutiones ad septennium, experimenti gratia approbavit.

— Constitutiones Instituti Sororum, vulgo *Suore di S. Filippo Neri* nuncupatarum, cuius domus princeps in dioecesi Barcinonen. sita est, definitive approbavit.

— Institutum Sororum, vulgo *Suore della Provvidenza* nuncupatarum, cuius domus princeps in dioecesi Vapincen. sita est, approbavit Constitutiones, itemque ad septennium, experimenti gratia.

— Constitutiones Instituti Fratrum a S. Familia, cuius domus princeps in dioecesi Bellicen. sita est, ad septennium, experimenti gratia, approbavit.

Vincentius La Puma, *Secretarius*.

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

PROVISIO ECCLESIARUM

Ssñus Dñus Noster Pius divina Providentia Papa XI, decretis Sacri Consilii Christiano nomini propagando, sequentes Ecclesias de suo Pastore providit, nimirum:

5 Ianuarii 1929. — Archiepiscopali Ecclesiae Rhodiensi nuper restitutae praefecit R. P. Ioannem M. Aemilium Castellani, O. F. M.

15 Ianuarii. — Cathedrali Ecclesiae Patnensi, R. P. Bernardum Sullivan, e Societate Iesu.

7 Februarii. — Cathedrali Ecclesiae de Dinajpur, R. D. Ioannem Baptistam Anselmo, e Pont. Seminario Mediolanensi Ss. Petri et Pauli, Ambrosii et Caroli, pro missionibus ad exteros.

II

NOMINATIONES

Sacra Congregatio de Propaganda Fide, successivis decretis ad suum beneplacitum renunciavit:

19 Iunii 1928. — R. P. Iosephum Lorks, e Societate Verbi Divini (de Steyl), *Praefectum Apostolicum Novae Guineae Centralis.*

12 Decembris. — R. P. Ernestum Reilly, O. F. M., *Superiorem Missionis de Bellary.*

8 Ianuarii 1929. — R. P. Franciscum Xaverium Ochoa, ex Ordine Eremitarum Recollectorum S. Augustini, *Praefectum Apostolicum de Kweiteh in Sinis.*

— R. P. Carolum Ilarium Currea, S. I., *Praefectum Apostolicum Fluminis Magdalenae in Columbia, nuper erecta praefectura.*

5 Februarii. — R. P. Theodorum Breher, e Congregatione Ottiliensi O. S. B., *Praefectum Apostolicum de Yenki in Corea, nuper erecta praefectura.*

19 Februarii. — R. P. Iulium Douènel, e Societate Parisiensi pro missionibus exteri, *Praefectum Apostolicum de Sikkim, in Indiis, nuper erecta praefectura.*

III

DESIGNATIONES

Ad normam can. 1594 § 2 Codicis iuris canonici, Vicarius Apostolicus de Volta Inferiore designavit pro appellationibus tribunal Vicarii Apostolici de Togo; Vicarius Apostolicus de Antsirabé, item designavit ad eundem effectum tribunal Vicarii Apostolici de Fianarantsoa. Quas designationes Beatissimus Pater approbare dignatus est per rescripta Sacrae Congregationis de Propaganda, datis respective die 25 Februarii et 7 Martii 1929.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

FLORENTINA

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVAE DEI TERESIAE MARGARITAE REDI A SACRO CORDE IESU MONIALIS PROFESSAE ORDINIS CARMELITARUM EXCALCEATORUM IN MONASTERIO FLORENTINO.

SUPER DUBIO

An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur?

Arretii in Hetruria nascebatur Dei Famula die decima sexta Iulii an. 1737 ex nobilibus piisque parentibus, qui sedulam adhibuerunt curam, ut in catholicae religionis rudimentis enutrita filiola et pietatis studio succensa a prima aetate virtutum christianarum germina exhiberet. Vix pueritiam egressa, maioris addiscendae perfectionis desiderio ducta Florentiam petiit, ac monasterium est ingressa a S. Apollonia nuncupatum, ibique tanto fervoris ardore flammescere coepit, ut vel moniales universas in sui admirationem raperet. Decimum septimum annum agens paternam domum repetiit parentum optatis satisfactura, indolem dulcissimam et angelicos mores verbis et actionibus praebens, omniumque corda sibi devinciens, quippe quae habebatur tamquam flos in domestico viridario positus odorem suavissimum iugiter spirans. Sed sanctum, quod iam conceperat, desiderium se totam caelesti Sponso devovendi, perficere constituit matrique suae rem candide aperuit, eaque annuente, quavis abrupta mora, in Florentino coenobio a

Sancta Teresia inter carmelitides alumnas cooptari obtinuit, laetantique animo asperas regulas amplectens, cunctis vitae commodis et illecebris perpetuum remisit nuncium, ac post tyrocinium nitide exactum religiosa nuncupavit vota. Brevi coenobiticae vitae evasit exemplar, atque in perfectionis semita currebat alacriter, dum veluti lilium procella percussum occubuit, nondum expleto vicesimo tertio aetatis anno. – Ven. Servae Dei immaturam mortem complures, qui eximium animi candorem egregiasque virtutes in ea admirati fuerant amare luxerunt, eiusdem sanctimoniam collaudantes et ad caelestem patriam gloriosum transitum praedicantes. Statim pium excitum est eius Beatificationis desiderium, ipseque Florentinus Antistes iudiciales condidit inquisitiones de eiusdem vitae, virtutum et miraculorum fama. Quibus rite discussis feliciterque absolutis aliis minoris momenti quaestionibus, de virtutibus quaesitum est, easque in gradu heroico a Ven. Famula Dei fuisse excultas definitum fuit a Summo Pontifice Gregorio XVI per decretum decimo octavo Kalendas Maii, anno 1839 solemniter latum. Silentium sexaginta annorum sequutum est, antequam de miraculis Ven. Servae Dei interventione impetratis quaestio de more institueretur. Conditis itaque tum Pisis tum Senis Apostolicis tabulis, iisque validis cognitis ac declaratis, die 13 mensis Decembris anno 1910 coactus est coetus Antepraeparatorius in aedibus bo. me. Card. Gotti, qui Ponentis munere hac in Causa fungebatur. Qui conventus denuo est habitus die 13 Decembris anno 1927 penes Revmum cl. me. Card. Vico, qui Gotti suffectus fuerat, super altero asserto miraculo, quod causae Actores illi sufficiendum postulaverant, de quo in Florentino processu Apostolico collectae fuerant probationes. Hoc autem ineunte anno, die 8 Ianuarii celebrata est in Vaticano Palatio Congregatio Praeparatoria super duobus miraculis, quorum primum contigit Senis, qua in civitate Soror Maria Ducci e Congregatione Scholarum Piarum tabescebat in infirmitate sua pulmonali, quin a salutaris artis cultoribus levamen ullum acciperet. Imo morbus in dies progrediebatur, et quavis praecisa valetudinis spe, ad vitae exitum aegrotam adduxerat. Quae humana quum omnia remedia frustra experta esset, ad caeleste auxilium se convertit, opemque sibi propitiare studuit Ven. Teresiae Margaritae Redi, institutis novendialibus precibus et adhibitis eiusdem reliquiis. Ita ab infirmitate se liberam sensit, uno temporis momento, mirantibus omnibus qui rem bene noverant.

Aliud prodigium feliciter experta est puella Henrica Giorgi, quae pottiano, ut vocant, morbo affecta, eo dire excruciabatur, quotidie tenacius torquebatur, nullaque spe saltem se melius habendi recreari poterat. Quum in conditione adeo miserrima valetudinisr ecuperandae versaretur, Ven. An-

cillam Dei Teresiam Margaritam precibus exorat, ut patrocinium suum efficax in re tam gravi ostendat. Annuit Christi Famula, puellamque e faucibus mortis eripuit et pristinae sanitati repente restituit, cunctis obstupescentibus. De hisce itaque sanationibus ad iuris rigorem disceptatum est, ac novissime, videlicet die 16 superioris mensis Februarii, universus disceptatorum coetus coactus est coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI, atque unanimi suffragatione de duobus assertis miraculis omnes constare censuerunt. Suam tamen sententiam decretoriam proferre distulit Summus Pontifex, sibique tempus reservavit, ut precibus uberiorem divini luminis claritatem obtineret.

Hodierna vero die Dominica III in Quadragesima mentem suam pandere statuit, sacroque devotissime litato, ad se accersiri voluit Reverendissimum Card. Camillum Laurenti, Sacrorum Rituum Congregationi Pro Praefectum, una cum R. P. D. Carolo Salotti, S. Fidei Promotore generali, meque infrascripto secretario, eisque praesentibus, Pontificio solio adsidens, solemniter edixit: *Constare de instantanea perfectaque sanatione Sororis Mariae Ducci, e Congregatione Scholarum Piarum, ab acuta tuberculari pulmonum affectione, nulla relicta cicatrice;* itemque *de instantanea perfectaque sanatione puellae Henricae Giorgi a morbo Pottiano.* Atque hoc Decretum evulgari et in actis Sacrorum Rituum Congregationis referri mandavit, quinto nonas Martii anno millesimo nongentesimo vicesimo nono.

C. Card. Laurenti, *S. R. C. Pro Praefectus.*

L. ✠ S.

A. Mariani, *Secretarius.*

II

TAURINEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVI DEI IOANNIS BOSCO, SACERDOTIS, FUNDATORIS PIAE SOCIETATIS SALESIANAE ET INSTITUTI FILIARUM B. MARIAE VIRG. AUXILIATRICIS.

Super dubio

An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur?

Quam large et copiose Deus omnipotens benedictiones suas effuderit super famulum suum Ioannem Bosco ac super Piam Societatem ab eodem institutam in populorum emolumentum et praesidium, perspicue enitescit ex naturae et gratiae donis illi uberrime elargitis, e rebus ab ipso prae-

clare gestis, ex Piae Societatis progressibus novisque domibus in pluribus regionibus, etiam in dissitis orbis partibus fundatis et firmiter communitis, nullis ferme suffragantibus opportunis auxiliis. Namque humili loco natus Dei Famulus ab ineunte aetate multis se exornatum egregiis dotibus praebuit, eaque aggressus est perfecitque opera, apprime in adolescentibus instituendis, quae absque facultatum copia et auctoritatis imperio sustineri nequivissent. Ipse autem in obstaculis superandis, in contrarietatibus vincendis, in adversariorum animis demulcendis strenue pugnavit, seque magnum virum exhibuit, una animarum lucrandarum cupidine motus ac fretus.

Ita exordientem Piam Societatem probe instruere sategit, eamdem augere et propagare feliciter contendit, nedum in plures Europae partes, verum et in longinquas Americae regiones transvexit. Nunc vero sodales eius ulterius progressi ad extremi etiam Orientis plagas missionali munere cum maximo animarum lucro apostolica constantia et laude late funguntur.

Liberalitate et caritate perlibenter utebatur, etiam in rebus angustis, Ven. Dei Famulus, et nullum unquam egenum dimittebat inauditum. Quandoque etiam cordium arcana rogatus pandebat, futura praecinebat, et pacem anxiis animis restituere adamabat. Corporis quoque morbos efficaciter curabat, cunctisque benefacere in deliciis iugiter habuit. Hoc sanctissimo desiderio ductus sacrarum virginum sodalitatem condidit, quas Filias Mariae Auxiliatricis nuncupavit; quarum etiam Institutum longe diffusum praeclaros edit in Ecclesia salutis fructus.

Dilectus Deo et hominibus occubuit, quin benefacendi voluntatem amitteret, dulcissimamque beneficentiae suae memoriam in quovis civium ordine relinquens. Statim post eius funus circumferri coeperunt prodigia, praesertim sanationum a morbis, e quibus bina facta selegerunt studiosissimi causae Actores et, conditis super iisdem Apostolicis tabulis, sacrorum Rituum Congregationi proposuere, ut de assertorum prodigiorum veritate proferret iudicium. Prima sanatio est Sororis Provinae Negro, quae ulcere rotundo in stomacho terebatur acribusque doloribus cruciabatur. Comperta morbi indole ac malitia, qui vix curationem post diuturnum tempus suscipere poterat, aegra divinum auxilium experiri cogitavit, atque Ven. Ioannis Bosco ope implorata eiusque reliquiis summa cum fiducia sumptis, illico se morbo liberam perfecteque sanatam sensit. Eius valetudo prodigiosa ab omnibus declarata est, atque in primis ab artis salutaris cultoribus.

Altera sanatio contigit in Teresia Callegari, pluribus afflictata morbis internis, qui rebelles omnigenis curationibus eam ad marasmum adduxerant, ac prope decessura a medentibus aestimabatur. Neque errabant

egregii viri, namque gravissimus morbus quo ipsa laborabat vere organicus erat, pluribus anatomicis constabat laesionibus, prout evidenter ostenderunt tres periti viri, iuramento obstricti a sacra Rituum Congregatione adsciti. Implorata itaque Ven. Ioannis Bosco interventione, non ab una, sed a cunctis morbosis affectionibus sanata est, uno temporis momento, Teresia Callegari, quae prodigium asseruit et conclamavit. Apostolicis autem adornatis inquisitionibus super duabus sanationibus, iisque sedulo discussis legitimisque declaratis, die 24 Ianuarii anno 1928 habita est Congregatio Antepraeparatoria in Aedibus Reverendissimi Cardinalis cl. me. Antonii Vico, Causae Relatoris; dieque 11 mensis Decembris eiusdem anni coacta fuit Congregatio Praeparatoria in Palatio Vaticano. Die vero 5 vertentis mensis Martii universus disceptantium coetus congregatus est coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI, et proposito dubio a Reverendissimo Card. Alexandro Verde, causae Relatore, *an et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum, de quo agitur*, quotquot intervenerant tum Reverendissimi Cardinales tum Patres Consultores omnes ex ordine responderunt; Beatissimus vero Pater suum proferre iudicium distulit, animi tamen sui laetitiam haud obscure pandidit. Interim precibus splendidiorem divini luminis claritatem in re tam gravi esse impetrandam, omnes est cohortatus.

Quum autem suam decretoriam edere sententiam statuisset, hodiernam auspicatissimam diem, qua festum agitur sancti Ioseph, totius Ecclesiae universalis Patroni, quem peculiari cultu Ven. Ioannes Bosco maxime prosequebatur, designavit, et divina Hostia ferventer oblata, accitisque Reverendissimis Cardinalibus Camillo Laurenti, sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, et Alexandro Verde, causae Ponente, una cum R. P. D. Carolo Salotti, S. Fidei Promotore generali, meque infrascripto a secretis, iisque praesentibus, nobiliorem ingressus est aulam, solioque Pontificio sedit, atque solemniter decrevit: *Constare de instantanea perfectaque sanatione sororis Provinae Negro ab ulcere rotundo stomachi;* itemque *de instantanea perfectaque sanatione Teresiae Callegari a poli-artrite acuta post-infectica, aliisque laesionibus, quae aegrotam ad statum marasmi adduxerant.* Atque hoc decretum evulgari et in acta sacrorum Rituum Congregationis referri iussit, quarto decimo Calendas Aprilis anno millesimo nongentesimo vicesimo nono.

C. Card. Laurenti, *S. R. C. Praefectus.*

L. ✠ S.

Angelus Mariani, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA

DUBIUM

DE PRIVILEGIO SACERDOTIBUS CONCESSO IN CONSTITUTIONE APOSTOLICA « AUSPICANTIBUS NOBIS ».

Sacrae Poenitentiariae Apostolicae sequens dubium pro opportuna solutione exhibitum fuit:

« Utrum *privilegium personale*, hoc anno iubilari in Constitutione Apostolica " Auspicantibus Nobis „ sacerdotibus concessum, sit consuetum personale privilegium *altaris*, vi cuius sacerdotes, pro defuncto celebrantes, Indulgentiam plenariam acquirere et applicare valeant animae pro qua Missam celebrant; vel potius ita intelligendum sit ut sacerdotes, Sacrum litantes, in quolibet Missae Sacrificio plenariam Indulgentiam lucrari et applicare possint, independenter a Missae applicatione, uni animae, in Purgatorio detentae, ab ipsis ad libitum designatae ».

Et Sacra Poenitentiaria Apostolica, re mature perpensa, respondendum censuit:

« *Negative* ad primam partem, *affirmative* ad secundam ».

Facta autem de praemissis relatione Ssmo D. N. Pio divina Providentia Pp. XI, ab infrascripto Regente eiusdem Sacri Tribunalis, in Audientia diei 1 Martii 1929, idem Ssmus Dominus responsum Sacrae Poenitentiariae benigne adprobavit, confirmavit et publici iuris fieri mandavit.

Datum Romae, ex Sacra Poenitentiaria Apostolica, die 8 Martii 1929.

S. Luzio, *Regens*.

L. ✠ S.

A. Anelli, *Substitutus*.

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis

NULLIUS seu MONTIS CASINI

NULLITATIS MATRIMONII (FISCHER-WINSPEARE)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Francisci Winspeare, filii Bar. Davidis et Mariae Caracciolo di Torella, n. in oppido San Marcello Pistoiese, in causa conventi, eundem citamus ad comparendum, sive per se, sive per Procuratorem legitime constitutum, in sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, via della Dataria, 94) die 4 Iunii 1929, hora 11, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum, et ad diem designandam qua habebitur Turnus Rotalis pro causae definitione:

An constet de nullitate matrimonii in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedicti Francisci Winspeare curare debent, ut de hac edictali citatione ipse moneatur. *

L. ✠ S. A. Wynen, *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 9 Martii 1929.

Ioannes Ladelci, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de M. François Winspeare, fils du Baron David et de Marie Caracciolo di Torella, né à S. Marcello Pistoiese, défendeur en cette cause, Nous le citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, Via della Dataria, n. 94), 4 juin 1928, à 11 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage dans ce cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence du dit M. François Winspeare, devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présent citation.

ACTA OFFICIORUM

PONTIFICIA COMMISSIO
AD CODICIS CANONES AUTHENTICE INTERPRETANDOS

RESPONSA AD PROPOSITA DUBIA

Emi Patres Pontificiae Commissionis ad Codicis canones authentice interpretandos, propositis in plenario coetu quae sequuntur dubiis, responderi mandarunt ut infra ad singula:

I. – De sacris benedictionibus

D. An verba *ritibus ab Ecclesia praescriptis*, de quibus in canone 349 § 1 n. 1, ita intelligenda sint ut Episcopi in sacris benedictionibus prohibeantur solo crucis signo uti, quum peculiaris formula in libris liturgicis non praescribitur.

R. *Negative.*

II. – De impedimento publicae honestatis

D. An vi canonis 1078 ex solo actu, ut aiunt, civili inter eos, de quibus in canone 1099 § 1, independenter a cohabitatione oriatur impedimentum publicae honestatis.

R. *Negative.*

III. – De dispensatione ab abstinentia et ieiunio

D. An *magnus populi concursus*, de quo in canone 1245 § 2, habeatur etiam per extraordinarium concursum fidelium unius tantum paroeciae ad festum in ecclesia celebrandum.

R. *Affirmative.*

IV. – De positionibus seu articulis argumentorum

D. An secundum canonem 1761 § 1 servari possit praxis, vi cuius iudex cum altera parte communicare solet positiones seu articulos argumentorum, super quibus testes sunt examinandi, ut interrogatorium conficiat exhibeatque iudici.

R. *Affirmative*, remoto tamen subornationis periculo.

V. – De iure accusandi matrimonium

D. Utrum vox *impedimenti* canonis 1971 § 1 n. 1 intelligenda sit tantum de impedimentis proprie dictis (cann. 1067-1080), an etiam de impedimentis improprie dictis matrimonium dirimentibus (cann. 1081-1103).

R. *Negative ad primam partem, affirmative ad secundam.*

Datum Romae, die 12 mensis Martii anno 1929.

P. Card. Gasparri, *Praeses.*

L. ✠ S.

Ioseph Bruno, *Secretarius.*

PONTIFICIA COMMISSIO PRO RUSSIA

NOTANDUM

In decreto relato pag. 94 (fasc. II) huius voluminis, lin. 12 pro eo quod est « ut singulos casus huic Pont. Commissioni, etc. » *legatur:* « ut, quotiescumque de clericis agatur, sive sacerdotes sint sive solummodo diaconi, singulos casus huic Pontificiae Commissioni », etc.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

La Santità di Nostro Signore ha ricevuto, sabato 9 Marzo, in udienza l'Eccmo Corpo Diplomatico, che Gli presentava i propri ringraziamenti per le comunicazioni avute da Sua Eminenza Revma il Signor Cardinale Segretario di Stato, il 7 Febbraio u. s., circa gli accordi tra la Santa Sede e l'Italia, che venivano poi firmati nel Palazzo Laterano l'11 successivo.

All'eloquente e geniale Indirizzo di Sua Eccellenza il Sig. Carlo Magalhaes de Azeredo, Ambasciatore straordinario e Plenipotenziario del Brasile, Decano del Corpo Diplomatico, Sua Santità rispondeva col seguente discorso:

Voilà une magnifique audience — une audience, Nous n'hésitons pas à le dire — qui dépasse en grandeur et en importance toutes les autres.

Ce n'est pas un compliment, chers Messieurs, c'est à un certain point de vue — un point de vue réel et positif — que votre visite collective est vraiment la plus grande et la plus importante qu'on puisse Nous faire. Et ce point de vue c'est vous qui Nous le donnez.

Car ce n'est pas seulement vos estimées et aimables personnes que Nous voyons. Derrière chacun de vous, Nous ne pouvons pas nous empêcher d'apercevoir vos respectifs souverains, vos présidents, régents, chefs d'Etat, quel que soit le nom dont on les appelle; et avec eux vos gouvernements, vos peuples, vos pays tout entiers, tous ensemble: une vision d'une grandeur vraiment apocalyptique, d'une étendue mondiale; *visionem magnam*, vision grande!

Et vous venez Nous remercier de quelque chose, qui grâce à vous est devenu plutôt un nouveau titre de Notre reconnaissance envers vous.

En effet, c'est grâce à vous, à vos bons offices, que la communication que par l'intermédiaire de Notre Cardinal Secrétaire d'Etat, Nous avons voulu vous faire concernant les événements qui allaient s'accomplir; c'est grâce à votre intelligente et bienveillante transmission et interprétation que cette communication nous a valu les plus réconfortants, comme les plus désirés témoignages de sympathie et d'adhésion de vos Etats et de vos peuples. Adhésion et sympathie qui ne se sont jamais démenties, et même quelquefois se sont accentuées depuis l'année 1870, mais qui, à l'heure présente, à un moment (on peut bien dire à un tournant) si important, de

l'histoire du Saint-Siège et de l'Eglise se sont traduites en démonstrations tellement solennelles, tellement grandioses qu'elles ont remplacé et dépassé sans mesure toutes les garanties que Nous aurions pu désirer.

Nous disons les garanties que Nous aurions pu désirer; parce qu'il y a des garanties que Nous ne pourrions aucunement ni désirer ni accepter.

Voilà une distinction qui a été oubliée par les nombreux dilettanti et amateurs (comme votre éloquent interprète les a appelés) de droit international. Cette distinction revient à celle qui intervient entre garanties juridiques et garanties morales.

La garantie juridique est celle que l'ancien et solennel langage du droit traduit par *défense, tutelle — defensio, tutela. Defensio...* défense contre l'ennemi ou contre l'insolvable. Contre l'ennemi? Mais Nous ne sommes l'ennemi de personne, et Nous ne croyons avoir d'autre ennemi que les ennemis de la vérité et du bien. Défense contre l'insolvable? Mais Nous avons cru et croyons à la loyauté et à la persévérante bonne volonté de ceux qui se sont montrés prêts et désireux de traiter.

Sinon défense, tutelle? Mais encore moins pourrions-Nous l'accepter: c'est l'Apôtre saint Paul qui dit que même le riche héritier *nihil differt a servo... quamdiu sub tutoribus est.* [1] Et soit défense, soit tutelle, comment pourrions-Nous imposer à d'autres de tels soucis et de telles responsabilités?

Mais si on ne peut parler de garanties juridiques on peut bien parler de garanties morales.

Telle est, et magnifique dans son genre, la garantie (on peut bien l'appeler aussi garantie diplomatique) que vous représentez, chers Messieurs, que vous formez, et que votre éloquent interprète a si opportunément rappelée, si lumineusement mise en relief, dans toute la portée et toute la force de sa signification.

Il y en a une autre qui continue depuis le onze février à remplir les pays et le monde entier. C'est ce grand, incomparable (et peut être jusqu'ici jamais vérifié) plébiscite, non seulement d'Italie, mais de toutes les parties du monde. Il n'y a dans ces mots aucune exagération: Nous venons de recevoir lettres et dépêches non seulement de toutes les villes et villages d'Italie, non seulement de toutes les villes et de bien des villages de tous les pays d'Europe, mais aussi des deux Amériques, des Indes, de la Chine, du Japon, de l'Australie, de la Nouvelle Zélande, du nord, du centre et du sud de l'Afrique, de l'Alaska, du Mackenzie, de l'Hudson comme s'il s'agissait partout d'un événement local. Fait vraiment impressionnant, et qui Nous autorise à dire que non seulement le peuple, tout le peuple d'Ita-

[1] *Gal.*, IV, 2.

lie, mais que les peuples du monde entier sont avec Nous; un vrai plébiscite, non seulement national mais mondial. Voilà la garantie la plus imposante qu'on puisse penser et imaginer. Dans ce vaste et immense plébiscite Nous ne pouvons pas ne pas saisir et relever quelques voix qui Nous ont profondément ému. C'est d'abord la voix du petit nombre de survivants, dans vos différents pays, parmi les braves qui, pendant des années, en esprit de foi catholique, ont mis leur vie à la disposition et à la défense du Saint-Siège. Vous leur direz, à ces braves, que le Saint-Père a prié et appliqué des Messes pour tous leurs morts, qui sont aussi nos morts, inoubliables.

Une autre voix touchante est celle de ceux qui, surtout d'Italie, Nous ont fait dire: voilà que nous recommençons à faire nos Pâques. C'est toute une direction, toute une grande région qui se révèle: la région des consciences, la direction de la pacification religieuse; c'est le point de vue le plus élevé, infiniment plus digne de considération, que la pacification civile et politique d'un pays, bien que celle-ci soit à elle seule un grand et inestimable trésor. Cette pensée Nous ramène encore une fois aux belles et chères montagnes de Notre jeunesse. Il faut s'élever pour gagner les plus magnifiques points de vue; il faut gagner les faîtes, les sommets: de là-haut, on ne voit plus les jolies vallées, les petites pittoresques maisons, les petits clochers pensifs, mais la vision se fait infiniment plus large et bien souvent vraiment sublime.

Nous aussi, au point auquel Nous sommes arrivés, quand Nous pensons à la pacification de tant d'âmes, de tant de consciences, non seulement d'Italie, mais du monde entier, Nous ne pouvons pas ne pas sentir tout le devoir d'en remercier de grand cœur le bon Dieu et tous les hommes qui Nous ont donné le concours de leur bonne volonté en apportant leur contribution — et une contribution qui n'est certes pas indifférente ni de peu de prix — à cette grande œuvre de pacification. Il Nous semble aussi que Nous avons le droit de Nous en réjouir et d'inviter tout le monde à s'en réjouir avec Nous.

Il ne Nous reste, chers Messieurs, qu'à vous donner, comme jadis disait saint Pierre le premier Pape, « ce que Nous avons », [1] Notre bénédiction. Nous la donnons de tout cœur à vos familles, à vos pays, aux peuples et aux gouvernements que vous représentez, et à tout ce que chacun de vous porte dans sa pensée et dans son cœur.

[1] *Acta Ap.*, III, 6.

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 12 Marzo 1929, nel Palazzo Apostolico Vaticano, con l'intervento degli Emi e Revmi Signori Cardinali e col voto dei Revmi Prelati e dei Consultori teologi, componenti la Sacra Congregazione dei Riti, si è tenuta la Congregazione *Preparatoria* per discutere il dubbio su due miracoli che si asseriscono operati da Dio per intercessione del Beato Teofilo da Corte, Sacerdote professo dell'Ordine dei Frati Minori, i quali miracoli vengono proposti per la Canonizzazione del medesimo Beato.

COMUNICATO

Si fa noto che il Sac. Manlio Bozzini, originario della diocesi di Mantova ma ordinato in quella di Ferrara e passato successivamente di proprio arbitrio in diverse altre diocesi, per ordine e disposizione della competente autorità ecclesiastica, è sospeso *a divinis*.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti Soprannumerari di S. S.:

24 Gennaio 1929. Monsig. Enrico Hupe, della diocesi di Osnabrück.
» » » Monsig. Ermanno Dreck, della medesima diocesi.
25 » » Monsig. Giuseppe Stowerding, della diocesi di Münster.
» » » Monsig. Guglielmo Reinhard, dell'archidiocesi di Friburgo di Brisgovia.
» » » Monsig. Ermanno Martin, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Lucio Mileta (Spalato).
» » » Monsig. Luca Grgć (Spalato).
26 » » Monsig. Salvatore Vattuone (Roma).
4 Marzo » Monsig. Giovanni Moruzzi, della diocesi di Crema.
» » » Monsig. Angelo Zavaglio, della medesima diocesi.
7 » » Monsig. Paolo Kecskés, dell'archidiocesi di Strigonia.
» » » Monsig. Bernardo Husman, della diocesi di Osnabrück.
» » » Monsig. Ireneo Bassi, della diocesi di Pavia.
» » » Monsig. Tommaso Goossens, della diocesi di Bois-le-Duc.
13 » » Monsig. Benedetto Filosa (Roma).

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

25 Gennaio 1929. Monsig. Gregorio Bućic (Spalato).
12 Febbraio » Monsig. Giuseppe Brunelli, della Nunziatura di Praga.
7 Marzo » Monsig. Luigi Pironti, dell'archidiocesi di Salerno.

Cameriere Segreto di Spada e Cappa Soprannumerario di S. S.:

14 Febbraio 1929. Il Sig. E. A. Kernau, dell'archidiocesi di Sydney.
» » » Il Sig. Goffredo Forrest Hughes, della medesima archid.
» » » Il Sig. Vilfredo Giuseppe Spruson, della medesima archid.
» » » Il Sig. Edoardo Patrizio Hollingdale, della medesima archid.
» » » Il Sig. Tommaso O'Louglin, dell'archidiocesi di Melbourne.
21 » » Il Sig. Edoardo Kerr, dell'archidiocesi di Westminster.
28 » » Il Sig. Andrea Kerr, della medesima archidiocesi.

NECROLOGIO

4 Giugno 1928. Monsig. Stefano Faugier, Vescovo tit. di Abido.
3 Ottobre » Monsig. Enrico Léonard, Vescovo tit. di Tipasa.
25 Gennaio 1929. Monsig. Giuseppe Amatore Velasco, Vescovo di Colima.
26 Marzo » Emo Sig. Card. Aurelio Galli, Diacono di S. Angelo in in Pescheria.
30 » » Monsig. Carlo Gregorio M. Grasso, Arcivescovo di Salerno.
31 » » Emo Sig. Card. Evaristo Lucidi, Diacono di S. Adriano.
1 Aprile » Monsig. Antonio Coudert, Arcivescovo di Colombs (India).
5 » » Emo Sig. Card. Aidano Gasquet, del Titolo di S. Maria in Portico, Bibliotecario e Archivista di S. R. Chiesa.

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
MISSA NOVISSIMA *Cogitationes Cordis* DE SACRATISSIMO CORDE IESU, in Festo et pro votiva adhibenda ex decreto S. R. C., 29 Ianuarii 1929. In-4°, caratteri rosso-neri, grandezza della pagina cm. 14,5×22,5, nei margini cm. 22,5×32	0,75	0,85	1 —
OFFICIUM FESTI ET OCTAVAE SACRATISSIMI CORDIS IESU in Proprio de Tempore inserendum Feria VI post Octavam SS. Corporis Domini, ex decreto S. R. C. 29 Ian. 1929. In-18°, caratteri rosso-neri, carta indiana, pp. 84, grandezza della pagina cm. 7×12, nei margini cm. 11,5×17,5	2,50	2,60	2,75
Idem. con copertina nera, taglio rosso	3,25	3,35	3,50
LIBER AD ADNOTANDAS MISSAS, sive celebratas, sive celebrandas. Redactus lingua latina, linteo nigro religatus (nova editio)	9 —	10,50	12 —
ROUËT DE JOURNEL (S. J.), **NONCIATURES DE RUSSIE** d'après les documents authentiques. **Nonciature d'Arezzo (1802-1806).** In-8° gr.			
I^e partie: 1802-1804, pp. CLXVIII-750 (1922)	50 —	53 —	57,50
IIe partie: 1804-1806, pp. LVI-508 (1927)	85 —	87 —	90 —

ENCHIRIDION BIBLICUM

Documenta ecclesiastica Sacram Scripturam spectantia.

Auctoritate Pontificiae Commissionis de re Biblica edita.

Romae L. **10** — In Italia L. **11** — Apud Exteros L. **13,50**

Linteo anglico contectum cum titulo aureo:

Romae L. **15,40** In Italia L. **16,40** Apud Exteros L. **18,90**

NB. - *Seminariis et Religiosis Communitatibus, pro certo numero exemplarium, imminutio pretii conceditur.*

LUIGI GRAMATICA

CANONICO DI S. PIETRO

TESTO ATLANTE DI GEOGRAFIA ECCLESIASTICA

Franco di posta L. **150** —

Nelle 300 colonne di fittissimo testo e di tavole statistiche e nelle 24 carte geografiche, di cui otto doppie, l'Autore, che fu già direttore della *Rivista Illustrata dell'Esposizione Missionaria Vaticana*, ha riassunto i dati di fatto che servono ad offrire una idea concreta dell'episodio più importante della storia dell'universo: il diffondersi e lo stabilirsi della Chiesa nel mondo antico e moderno, nei paesi da secoli conquistati alla civiltà cristiana e nelle contrade che ultime risposero alla chiamata del padrone della mistica vigna: in altre parole la storia del crescere del masso misterioso visto in sogno da Nabucodonosor, e che dopo aver abbattuto l'immane colosso, simbolo dei regni e degl'imperi, crebbe in grande montagna e riempì il mondo intero.

Ai molti che credono alla Chiesa Cattolica l'Autore ha voluto dare la dimostrazione materiale della loro fede mostrando come realmente la Chiesa allarghi la sua ombra protettrice a tutti i popoli e a tutte le nazioni; come nelle varie contrade sia rappresentata e organizzata e come vi spieghi la sua attività salutare e santificatrice.

RACCOLTA DI CONCORDATI su materie ecclesiastiche tra la Santa Sede e le Autorità Civili (1098-1914), in-4°, pp. XX-1140, su carta a mano, 1919 (gr. 3210).

In Roma L. **150** — In Italia L. **155** — Per l'Estero L. **165** —

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis" (*Libreria Vaticana - Vaticano - Roma*).

COLLECTIO PRECUM PIORUMQUE OPERUM

quibus Romani Pontifices in favorem omnium christifidelium aut quorumdam coetuum personarum Indulgentias adnexuerunt ab anno 1899 ad 1928. Editio in-18°, pp. XII-480, linteo anglico contectum, cum titulo impresso.

In Italia L. 12 — Apud exteros L. 14 —

Haec collectio prosequitur opus editum a. 1898 a Sacra Congregatione Indulgentiarum et ss. Reliquiarum sub eodem titulo italice: abrogat collectiones interim privato studio factas, etsi conformes declaratas authenticis documentis, cum sit ea tantum authentica nempe ab ipsa Sacra Poenitentiaria Apostolica confecta, atque talis decreto Summi Pontificis declarata. Ita quidem ut generales concessiones ab a. 1899 factae in eadem non relatae Indulgentias amittant; atque eae quoque quas cum aliqua immutatione refert ante dictum annum factae, non secundum veterem sed secundum novam tantum formam Indulgentiis potiantur. Praeterea si quod dubium circa sensum concessionem oboriatur, ex hac omnino collectione erit dirimendum, ut *praenotandis*, p. X, n. 6 monemur. - Cum in Commentario Officiali *Acta Apostolicae Sedis*, concessiones Indulgentiarum referri non soleant, Collectio haec opportunum illi complementum suppeditat.

VITA DI NOSTRO SIGNORE GESÙ CRISTO

SECONDO GLI EVANGELI

Un vol. in-18°, di pp. XVI-486, adorno di 27 artistiche illustrazioni. - Roma, *Pia Società di San Girolamo per la diffusione dei Santi Evangeli in Italia*, 1929.

In *brochure*:	In Roma L. 3 —	In Italia L. 3,75 —	Per l'Estero L. 5 —
Legato in tela:	In Roma L. 4 —	In Italia L. 4,75 —	Per l'Estero L. 6 —

La Società di S. Girolamo nel compilare la sua Vita di N. S. secondo i Vangeli, ossia la sua concordanza evangelica, ha voluto soddisfare il desiderio di molti a cui sta a cuore l'edificazione dei fedeli e compierè un voto espresso più volte nei Congressi per la diffusione della conoscenza del Vangelo. A base di un tale ordinamento essa ha scelto i Vangeli di S. Luca e di S. Giovanni, attenendosi con ciò alla direttiva data per siffatti lavori dalla maggioranza degli esegeti. La traduzione del sacro testo e le note aggiunte a dilucidazione dei passi più difficili sono, come era da presumersi, le stesse divulgate nelle centinaia di edizioni fin qui dalla Società pubblicate e con tanto plauso commendate e approvate dalle più cospicue personalità ecclesiastiche.

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
SARDI Mons. VINCENZO. **La solenne definizione del Dogma dell'Immacolato concepimento di Maria Santissima.** Atti e documenti pubblicati nel cinquantesimo anniversario della stessa definizione. 2 volumi in-8°, pp. X-963 e 723	50 —	58 —	80 —
SCHUSTER I. (O. S. B.). **L'Imperiale Abbazia di Farfa.** Contributo alla Storia del Ducato Romano nel Medio Evo. Un grosso volume in-4°, di pp. VIII-447, con illustrazioni, tre piante e 16 tavole in fototipia (gr. 2365)	80 —	85 —	100 —
TISSERANT E. **Codex Zuqninensis** rescriptus Veteris Testamenti. Texte grec des manuscrits Vatican Syriaque 162 et Mus. Brit. Additionnel 14,665, édité avec introduction et notes. - 1911 (*Studi e Testi N° 23*), pp. LXXXVIII-280, con 6 tavole in fototipia	50 —	52 —	58 —
FRANCHI DE' CAVALIERI P. **Note agiografiche,** fasc. 4°: 1. Recenti studi intorno a S. Cecilia. 2. Dei Ss. Felice ed Adautto. 3. I Ss. Quattro. 4. Del sepolcro di S. Zefirino. 5. S. Gennaro vescovo e martire. 6. Intorno al testo della Vita e degli Atti di S. Cipriano. 7. I Ss. Marciano e Nicandro d'Egitto e gli omonimi di Mesia. 8. La *Passio S. Theagenis*. 1912 (*Studi e Testi N° 24*), pp. VIII-196	30 —	31,50	35,50
FERRINI C. † MERCATI I., M. *κριτου του Πατζη Τιπουκειτος*, sive librorum LX Basilicorum summarium graece et latine. Lib. I-XII, 1914 (*Studi e Testi N° 25*), pp. XLVIII-204, con una tavola in fototipia	40 —	42 —	46 —
CERRATI M. **Documenti e ricerche per la storia dell'antica Basilica Vaticana.** 1. T. Alpharani De Basilicae Vaticanae antiquissima et nova structura liber. 1915 (*Studi e Testi N° 26*), pp. LXIV-224, con 7 tavole in fototipia, delle quali 2 grandi in eliotipia	45 —	47 —	52 —

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis" (*Libreria Vaticana - Vaticano - Roma*).